

Giới thiệu Sống Lại Để Yêu Anh

Lý Hiểu Nhạc nằm trên người Quý Duy Phó:

“Học trường, không phải em cố ý ngã vào lòng anh đâu.”

“Vậy sao? Thế sao cô còn không rời môi của cô ra khỏi mặt tôi...”

“Học trường, anh có ngại không nếu em kéo chỉ số thông minh của con anh xuống thấp?”

“Con của tôi có quan hệ gì với cô?”

“Ừm... Bởi vì em muốn làm mẹ của con anh!”

Cả đời yêu người ta nhưng đến trước khi chết mới nhớ rằng mình chưa từng thổ lộ điều đó. Trời cao có mắt để cô được quay lại lúc ban đầu khi chưa gặp anh, giống như mùa hoa vẫn chưa đến kì nở rộ.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Để Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Cái chết của Lý Hiểu Nhạc

Edit: LinhNhi

Beta: Bắp

Những quả bóng hình trái tim màu hồng nhạt, đám người mặc lễ phục giờ ly rượu, đây là một tiệc cưới xa hoa nhưng chỉ có cô ngồi trốn ở một góc không biết phải làm gì.

Lý Hiểu Nhạc không biết vì sao mình lại đến đây, yêu thầm Quý Duy Phó mười năm, cuối cùng cũng đến lúc kết thúc. Từ nay về sau đến cả tư cách để đơn phương anh, cô cũng không còn nữa, bởi vì người đàn ông đó sau hôm nay sẽ thuộc về người khác.

Lúc này Lý Hiểu Nhạc đang rất đau lòng, trong đầu chỉ nghĩ về một người đàn ông cho nên bị nữ phục vụ va vào, đổ hết rượu lên váy.

Chật vật chạy vào phòng vệ sinh rửa tay, ngơ ngác không để ý nên chạy nhầm vào nhà vệ sinh nam đang treo biển sửa chữa. Nước chảy vào vết rượu, hòa thành một dòng chảy xuống, càng rửa càng bẩn. Lý Hiểu Nhạc không khống chế được tâm trạng của mình nữa, cô nhanh chóng chui vào một phòng bên trong rồi ôm bồn cầu mà gào khóc.

Không biết đã qua bao lâu, mãi đến khi Lý Hiểu Nhạc khóc mệt rồi liền dụi dụi khóe mắt chuẩn bị đi ra. Đang định đẩy cửa ra thì nghe thấy tiếng cửa mở. Không muốn bất kỳ ai nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác của mình nên theo bản năng Lý Hiểu Nhạc liền rịt tay lại.

“Khải, không được, sẽ bị phát hiện mất! ừm...” Hơi thở hổn hển của phụ nữ cùng với giọng nói không có sức chống cự, làm cho Lý Hiểu Nhạc nghi ngờ nhủ mảy.

“Sao vậy? Sợ bị vị hôn phu đẹp trai, tài giỏi lại giàu có của em phát hiện sao, hửm?” Giọng đàn ông mang theo sự trào phúng vang lên sau khi vừa tàn nhẫn găm cán ở trên môi cô gái một hồi, nhìn người phụ nữ đau đớn, hần mới khá hơn một chút.

“Không phải, Khải... A, không được, không được như vậy!” Nắm lấy tóc người đàn ông đang cúi đầu xuống dưới hạ thân mình, cô gái lắc đầu cầu xin.

Lát nữa là buổi lễ đính hôn của cô, cô không thể chặt vật xuất hiện được!

“Em muốn tôi nhìn em đính hôn với người đàn ông khác mà không thể làm gì sao?” Người đàn ông phẫn hận dấm một quyền vào tường.

“Không phải, Khải, hãy tin em, em yêu anh!” Cô gái chủ động dâng lên đôi môi đỏ mọng để động viên tinh thần. Thời khắc này không có gì quan trọng hơn người đàn ông đang đứng trước mặt cô.

Ngay lập tức, trong phòng vệ sinh nhỏ hẹp không ngừng truyền đến thanh âm động tình của nam nữ, Lý Hiểu Nhạc trốn ở trong phòng sắc mặt ửng đỏ, giờ phút này cô không thể ngờ rằng chỉ vì vô ý nghe trộm mà mất đi mạng sống.

“Khải, em yêu anh. Anh hãy kiên nhẫn chờ một chút, chờ em giúp ba lật đổ Quý gia, chúng ta... ừm... có thể quang minh chính đại ở bên nhau, ừm.a...” Ngay lúc người đàn ông lên cao trào, cô gái ôm đầu hần ảo tưởng về thời gian hạnh phúc sau này của hai người, thân thể run rẩy vì đạt đến cao trào.

Xuyên qua khe cửa, Lý Hiểu Nhạc nhìn thấy tất cả những chuyện vừa xảy ra, cô cắn chặt môi cố gắng kiềm chế chính mình không lao ra can xé hai con chó này.

Cô không thể ngờ rằng mình lại “may mắn” được nhìn thấy một màn diễn sinh động như vậy, người phụ nữ đang ở phía dưới kia chính là người hôm nay sẽ đính hôn với Quý Duy Phó, thiên kim của tổng giám đốc ngân hàng An Quốc – An Nhã.

Lý Hiểu Nhạc thầm cảm thấy bất bình cho Quý Duy Phó nhưng nhiều hơn lại là lo lắng. Anh ấy có biết vị hôn thê sắp đính hôn này phản bội mình không? Anh ấy có biết dã tâm của An gia không? Định ở trong tối ta ở ngoài sáng, anh ấy có thể bình yên vô sự không?

Bây giờ Lý Hiểu Nhạc chỉ hi vọng hai người kia nhanh xong việc, để cô còn đi báo tin cho Quý Duy Phó, để anh sớm chuẩn bị, nhưng lại không thể ngờ rằng đúng lúc này điện thoại di động trong túi xách vang lên bản nhạc vui vẻ.

Tiếng nhạc khiến An Nhã cùng người đàn ông tên Khải kia bừng tỉnh, hai người nhanh chóng sửa lại quần áo rồi đi về phía phát ra âm thanh. Lý Hiểu Nhạc nghe tiếng bước chân ngày càng đến gần, sợ đến mức đầu đầy mồ hôi, ở đây vốn dĩ không có chỗ cho cô trốn, cuối cùng cô vẫn bại lộ trước mặt hai người An Nhã.

Nhìn thấy người trong phòng là Lý Hiểu Nhạc thì khuôn mặt mỹ lệ của An Nhã liền trở nên dữ tợn, sát khí nổi lên. Bởi vì cô biết nếu bây giờ cô để cho Lý Hiểu Nhạc còn sống đi ra ngoài, cũng đồng nghĩa với việc Quý gia sẽ biết toàn bộ kế hoạch của cô, như vậy mộng đẹp của cô và ba sẽ lập tức vỡ nát.

Cô tuyệt đối không cho phép chuyện này phát sinh, vì thế Lý Hiểu Nhạc phải chết!

“Lý Hiểu Nhạc, muốn trách thì trách cô không nên quen biết Quý Duy Phó!” An Nhã tàn nhẫn nói xong liền tiến lên túm lấy Lý Hiểu Nhạc, gọi Khải đang do dự đứng bên cạnh đến giúp đỡ.

Sau phút giây do dự ngần ngừ, Khải tiến lên giống như đã quyết định xong, hần giúp đỡ An Nhã giữ lấy Lý Hiểu Nhạc.

Lý Hiểu Nhạc giãy dụa kịch liệt, trong lòng lại tuyệt vọng. Cô biết mình sẽ có kết cục như thế nào, chỉ trách bản thân đến việc đơn giản nhất cũng không giúp được Quý Duy Phó. Cô không cam lòng, không cam lòng mạng sống của mình cứ thế mà mất đi trong tay hai kẻ cặn bã này.

Nghĩ đến việc đời này cô không hề có bất cứ thành tựu gì, bất kể là học hành, sự nghiệp hay tình yêu đều chưa bao giờ nỗ lực hay cố gắng.

Nếu trên đời này thực sự có kiếp sau thì tốt quá, cô nhất định sẽ cố gắng để làm mọi chuyện, sẽ không để cho mình phải tiếc nuối, phải hối hận.

Cuối cùng Lý Hiểu Nhạc bị ném ra ngoài cửa sổ, thân thể như con diều đứt dây cứ thế mà rơi xuống mặt đất.

Cô vĩnh viễn cũng sẽ không biết, khi cô nằm đó có một người ôm lấy thi thể lạnh lẽo của cô không buông, vừa hối hận vừa tự trách bản thân vì tự cho rằng mình thông minh. Người đó cũng như cô mong rằng trên đời này thực sự có kiếp sau.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Để Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Sinh mệnh mới

Edit: LinhNhi

Beta: Bắp

“A...” Lý Hiểu Nhạc kêu to rồi tỉnh lại, đợi đến khi nhìn thấy rõ hoàn cảnh xung quanh mình, mới yên tâm nằm xuống.

Đôi mắt to đen nhánh nhìn chằm chằm trần nhà mà ngẩn người, cô đã sống lại được ba ngày rồi. Ba ngày nay cứ như một giấc mơ không chân thật, mỗi chuyện xảy ra trong ba ngày nay đã phá hủy nhận biết của cô về thế giới này, thế giới mà cô đã sống hai mươi mấy năm.

Ngày đó cô bị An Nhã cùng Khải ném xuống từ cửa sổ phòng vệ sinh, nhưng lúc mở mắt cô lại phát hiện mình trở về lúc mười sáu tuổi. Nếu những chuyện này không xảy ra trên người cô, cô sẽ không bao giờ tin trên đời này lại có chuyện như thế.

Cô không biết tại sao ông trời lại cho cô cơ hội làm lại từ đầu, thế nhưng ông trời đã ưu ái cô như vậy, cô sẽ không phụ lòng tốt của ông trời.

Cô quyết tâm sẽ thay đổi, cách xa việc làm một kẻ vô tích sự như kiếp trước, mọi việc như học hành, tình yêu, sự nghiệp, đều phải hoàn mỹ.

Còn người đàn bà An Nhã kia, chỉ cần nhà cô ta không có suy nghĩ muốn gây tổn thương cho Quý Duy Phó, thì cô sẽ không tính toán so đo với họ, cô không muốn sống lại rồi mà lại để một ít thù hận khiến cho mình phải mệt mỏi, cô phải làm một học sinh năm hai trung học vui vẻ, hạnh phúc.

Ngày mai, ngày mai sẽ là một ngày quan trọng trong đời của cô. Kiếp trước, cũng vào ngày mai cô trở thành trò cười của toàn trường.

Bởi vì ngày mai là sinh nhật của Quý Duy Phó, kiếp trước mặc dù cô yêu Quý Duy Phó nhưng lại vì tự ti mà không dám tỏ tình, chỉ có thể đem tâm ý của mình viết lên một quyển vở. Kỳ quái là mấy ngày trước quyển vở kia lại biến mất, vào ngày sinh nhật Quý Duy Phó nó lại xuất hiện cùng với một hộp socola kém chất lượng đã bị tan ra, làm bẩn tủ đồ của Quý Duy Phó.

Socola làm dơ ngăn kéo Quý Duy Phó, các bạn nam trong phòng thay đồ cũng nhìn thấy quyển vở kia của Lý Hiểu Nhạc liền bắt đầu trò đùa dai, thừa dịp Quý Duy Phó không để liên cướp lấy quyển vở kia, xé từng tờ từng tờ đi dán khắp nơi trong trường học, khiến toàn trường đều biết.

Thông qua chuyện này cô cũng thành công trở thành trò cười của toàn trường, ấn tượng của giáo viên với cô càng kém, trong mắt giáo viên vốn chỉ có học sinh xuất sắc, tệ hơn là cô vì việc này mà bị mời phụ huynh đến, sau khi về nhà liền bị đánh một trận.

Cũng vì vậy mà sau này cô không còn chú tâm vào học tập, đến ngay cả vào đại học cũng là miễn cưỡng mới thi đậu.

Tóm lại một câu, hộp socola kia đã bắt đầu cuộc sống bi thảm của cô.

Cho nên vì tạo nên hình tượng tốt đẹp ở kiếp này, Lý Hiểu Nhạc quyết định ngày mai nhất định phải tìm cơ hội lấy hộp socola kia đi. Còn tình cảm của cô và Quý Duy Phó, đợi sau khi vượt qua ‘cửa ải khó khăn’ này, cô nhất định sẽ lập ra một kế hoạch tỉ mỉ.

Tóm lại một câu, đời này cô nhất định phải trả được trái tim Quý Duy Phó. Lý Hiểu Nhạc suy nghĩ vô cùng đơn giản, chỉ cần cô có thể khiến màn đính hôn kia không xảy ra, Quý Duy Phó cũng sẽ không bị người ám toán, tất cả đều yên ổn.

Nghĩ như vậy Lý Hiểu Nhạc hài lòng cười, lúc này mới phát hiện đã rất khuya rồi. Mỗi nỡ nụ cười cứ thế mà tiến vào mộng đẹp.

Trong mơ, cô mặc váy trắng đứng bên cạnh Quý Duy Phó, mười ngón tay hai người đan chặt vào nhau hướng về phía thiên sứ nói lời thề cả đời.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lý Hiểu Nhạc thức dậy với tinh thần hăng hái, nhanh chóng sửa soạn rồi đạp xe như điên về phía trường học. Vừa dùng xe liền gặp được bạn thân của mình – Trịnh Hiểu Hiểu đã ở trong bãi để xe đợi cô.

Lý Hiểu Nhạc cất xe xong cười cười xông lên ôm cô bạn thân. “Hiểu Hiểu, Hiểu Hiểu, tớ rất nhớ cậu nha!”

Kiếp trước kiếp này cộng lại đã hơn hai năm cô chưa gặp lại Trịnh Hiểu Hiểu, năm hai mươi ba tuổi cô ấy lập gia đình sau đó liền theo chồng đến thành phố S, hai người một năm có thể gặp mặt một lần đã tốt rồi. Cô sống lại mấy ngày rồi nhưng bởi vì đầu hỗn loạn nên cô vẫn xin nghỉ ốm, giờ phút này do nhiều năm không gặp nên xúc động đến đỏ cả vành mắt.

“Cậu đừng buồn nôn nữa, nhìn bộ dạng này của cậu chứng tỏ bệnh của cậu đã khỏi rồi!” Mặc dù kỳ quái với phản ứng của Lý Hiểu Nhạc, nhưng vẫn không ngăn nổi sự quan tâm với bệnh tình cô bạn, thấy tâm trạng bạn rất tốt liền không lo lắng nữa.

Phải biết rằng một người khỏe như trâu đột nhiên xin nghỉ ba ngày liền, quả thực là rất dọa người.

“Đờ hơn nhiều rồi, nhưng mà đến tiết thể dục tớ vẫn muốn xin nghỉ!”

“Việc này không thành vấn đề, đến lúc đó tớ sẽ xin thầy giáo giúp cậu.” Nghe Lý Hiểu Nhạc nói như vậy, Trịnh Hiểu Hiểu lập tức vỗ ngực bảo đảm, thân thể bạn tốt là vô cùng quan trọng.

Thấy bạn thân sáng khoái đáp ứng như vậy, Lý Hiểu Nhạc áy náy cúi đầu vì mình lợi dụng bạn thân. Nhưng mà tính tình vị giáo viên thể dục này rất khó trị, chỉ có thể nhờ người mà thầy giáo yêu quý mới được, mà lý do mình xin nghỉ thì cô lại không thể nói cho Trịnh Hiểu Hiểu biết.

Trịnh Hiểu Hiểu dĩ nhiên không nhận ra Lý Hiểu Nhạc khác thường, cho nên hai người vui vẻ cười nói đi về phía lớp học.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Để Yêu Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Ngại ngừng lúc mới gặp

Edit: LinhNhi

Beta: Bắp

Trên hành lang vang lên tiếng đọc sách, trên sân trường vang lên tiếng hoan hô, tiếng sau to hơn tiếng trước. Hai loại bầu không khí trong trường học cùng tồn tại cùng hòa hợp đến kỳ lạ.

Đầu đó một bóng hình lén lút hết nhìn đông lại nhìn tây, sau khi xác định xung quanh không có người nào mới rón rén đi vào phòng thay đồ nam.

Lý Hiểu Nhạc mò tới ngăn tủ số 521, căn cứ vào những thông tin mà đòi trước cô điều tra về Quý Duy Phó cùng với những hiểu biết sau khi hai người là bạn thân, liền nhón chân sờ trên nóc tủ. Quả nhiên tìm được chìa khóa tủ để đồ.

Lý Hiểu Nhạc vui sướng cầm chìa khóa mở tủ, hộp socola ngày trước xuất hiện trước mắt. Nhìn socola trong tay, Lý Hiểu Nhạc bĩu môi, sao ánh mắt kiêu trước của mình lại kém như vậy? Loại kém chất lượng như thế này mà cũng lọt được vào mắt, kỳ quái.

Khóa cửa tủ Quý Duy Phó lại, khoé miệng Lý Hiểu Nhạc nhếch cao, trong đầu hiện lên cảnh dưới ánh mặt trời, cô mặc chiếc váy dài đến mắt cá chân, đúng lúc gặp Quý Duy Phó vừa đi chơi bóng rổ về, Quý Duy Phó vì bóng lưng của cô mà dừng chân, sau đó cô từ từ xoay người lại, trong khoảng khắc ánh mắt hai người giao nhau, cô liền rơi vào mê tình. Nhớ lại lúc mới gặp, kí ức cứ thế ùa về.

“Cô đang làm gì vậy?” Giọng nam đột ngột vang lên làm Lý Hiểu Nhạc suýt nữa ngã xuống đất vì giật mình.

Mới vừa rồi còn đắm chìm trong thế giới của mình, Lý Hiểu Nhạc cũng không phát hiện từ lúc nào trong phòng nhiều thêm một người, đợi đến khi cô xoay người lại liền nhìn thấy Quý Duy Phó khoanh tay đứng nghiêng người dựa vào tủ đối diện, về mặt tìm tòi nghiên cứu nhìn mình làm cô sợ hết hồn.

“À... Cái đó, anh...anh đừng hiểu lầm...em...” Lý Hiểu Nhạc vắt hết óc muốn nghĩ ra một cái lý do tại sao mình lại xuất hiện trong phòng thay đồ nam. Thế nhưng nơ ron thần kinh của cô không đủ, gấp đến mức đầu đầy mồ hôi, bực bội nói ra một câu: “Em đi dạo.”

Nghe Lý Hiểu Nhạc nói Quý Duy Phó chỉ nhú mày, ngay cả tư thế cũng không đổi, “Tới phòng thay đồ nam để đi dạo?” Tôi có nên vì lý do hoang đường này mà vỗ tay không?

“Đứng đứng đứng!” Lý Hiểu Nhạc gật đầu như gà mổ “Em... Đối với phòng thay đồ nam trong truyền thuyết tương đối tò mò cho nên mới tới nhìn một chút, hiện tại em xem xong rồi, đi đây. Bái bai!”

Nói xong Lý Hiểu Nhạc cố làm ra vẻ ung dung vẫy tay với Quý Duy Phó rồi thông thả rời đi nhưng không nghĩ tới sau lưng lại truyền tới tiếng Quý Duy Phó hết sức êm dịu.

“Đứng lại, trong tay cô cầm cái gì vậy?” Giọng Quý Duy Phó vẫn âm áp như gió xuân, nụ cười nơi khoé miệng vẫn không biến mất, tự dưng câu ta như vậy lại khiến người khác sợ hãi.

“Cái này...cái này...cái này không phải..!” Lý Hiểu Nhạc nhanh chóng giấu socola ra đằng sau, lắc đầu phủ nhận, “Anh nhìn nhầm rồi, em không có gì.”

Lý Hiểu Nhạc không thừa nhận làm cho ánh mắt của Quý Duy Phó trầm xuống, lông mày nhíu lại. Bị bắt quả tang còn không thừa nhận, phẩm hạnh của cô gái này thật là...

Lý Hiểu Nhạc thì nghĩ, hộp socola này chính là nguyên nhân cô bị si nục ở kiếp trước, cho nên tuyệt đối không thể để nó xuất hiện trước mặt Quý Duy Phó.

Lý Hiểu Nhạc hồi hộp đứng tại chỗ nhìn Quý Duy Phó bước gần đến mình, ‘Cộp cộp’ thanh âm của giày va chạm với nền nhà vang lên đều đặn, mỗi một nhịp như tiếng búa đập vào tim cô. Rốt cuộc Quý Duy Phó cũng đi đến trước mặt cô, hai người cách nhau chưa đến nửa cánh tay.

Đây không phải là lần đầu tiên cô đứng gần Quý Duy Phó như vậy, nhưng mà trái tim vẫn như con nai nhỏ chạy loạn.

Lý Hiểu Nhạc không tự chủ mà né tránh ánh mắt sắc bén của Quý Duy Phó, khoan đã, sắc bén? không thể nào, từ trước đến giờ ánh mắt của Quý Duy Phó đều ôn hòa, chắc là cô nhìn nhầm rồi? Lý Hiểu Nhạc ngẩng đầu nhìn Quý Duy Phó, thấy trong mắt hắn vẫn là ôn hòa mà cô quen thuộc, là cô nhìn nhầm sao?

Quý Duy Phó nhìn về mặt lo sợ của Lý Hiểu Nhạc, trong mắt mang theo chút nghi vấn. Cử động vừa rồi của cô nữ sinh này đều lọt vào trong mắt anh, cô lại biết chìa khóa anh đặt ở trên nóc tủ, cái chìa khóa này từ lúc mới đầu anh để lên đó sau này cũng chưa từng dùng đến, ngay cả anh cũng sắp quên sự tồn tại của nó rồi.

“Không có gì? Vậy... Đây là cái gì?” Thừa dịp Lý Hiểu Nhạc thất thần Quý Duy Phó lấy đồ trong tay cô, cầm ở trong tay vuốt vuốt, nhếch môi chờ Lý Hiểu Nhạc giải thích.

“A... Cái này, anh...” Nhìn tay mình trống rỗng, Lý Hiểu Nhạc sửng sốt, làm sao chỉ trong nháy mắt liền rơi vào tay người khác rồi?

“Vật này hình như là lấy từ trong ngăn tủ của tôi.” Giọng Quý Duy Phó vẫn nhẹ nhàng như trước, nhưng lại làm cho người ta cảm nhận được áp lực vô hình.

Anh đều nhìn thấy hết! Như vậy thì ngay cả cơ hội phủ nhận cũng không có.

“Cái đó...Vốn dĩ là em bỏ vào, giờ em lấy lại coi như là vật về chủ cũ mà thôi.” Lý Hiểu Nhạc rụt đầu lại, giọng ngày càng nhỏ.

“Nếu ở trong tủ của tôi thì chính là của tôi.” Giọng Quý Duy Phó không cho phép nghi ngờ, cầm lấy sô cô la trong tay giơ lên trước mặt Lý Hiểu Nhạc, “Nói nghe xem, vì sao lại lấy trộm đồ của tôi!”

“Em... Không...” Đối diện Quý Duy Phó từ từ bước tới gần Lý Hiểu Nhạc, rất có bộ dáng của người ép cung.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Để Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Quý học trưởng bị đẩy ngã

Edit: Linh Nhi

Beta: Bắp

“Em...” Quý Duy Phó càng ép càng gần, Lý Hiểu Nhạc buộc phải lùi về phía sau hai bước, tim đập càng ngày càng mạnh, trên mặt nổi lên hai rặng mây đỏ. “Socola này đã quá hạn, ăn sẽ đau bụng! Đúng rồi, chính là như vậy!” Vừa nói cô vừa gặt đầu như muốn gia tăng độ chính xác trong lời nói.

Hóa ra là như vậy. Trong lòng Quý Duy Phó gặt đầu một cái, từ trước đến nay đều là người khác cướp đồ rồi đưa cho hắn, chưa có ai đưa cho hắn rồi còn muốn đòi về.

“Nếu đã đem tặng, nhìn tâm ý của cô như vậy tôi đành cố gắng nhận vậy.” Quý Duy Phó cười nhạt đặt đồ lại vào trong tủ, nhìn về phía Lý Hiểu Nhạc vẫn đứng tại chỗ nói “Chỉ có điều lần sau mua đồ nên nhìn cẩn thận, đừng phạm phải sai lầm nhỏ bé này.”

Nhưng mà đối với sự rộng lượng của Quý Duy Phó, Lý Hiểu Nhạc lại không hề cảm kích đến rơi nước mắt. Phải biết rằng nếu bây giờ cậu ta lại để socola vào trong tủ thì cô sẽ lại dẫm lên vết xe đổ ở kiếp trước. Vậy lần này cô mạo hiểm vào đây đều không còn ý nghĩa, vẫn sẽ trở thành trò cười của toàn trường.

Hơn nữa không biết tại sao cô luôn cảm thấy Quý Duy Phó trước mặt này cùng Quý Duy Phó mà cô quen biết mười năm có chỗ nào đó không giống nhau, cụ thể thế nào cô không nói rõ được, chẳng qua là cảm thấy là lạ.

Mặc dù vậy, bây giờ Lý Hiểu Nhạc không có thời gian suy nghĩ nhiều như vậy. Trong lòng quyết tâm nhất định phải đem socola này đi. Đợi đến lúc Quý Duy Phó muốn đóng cửa tủ, Lý Hiểu Nhạc xông lên cướp lấy socola rồi xoay người chạy đi. Nhưng không ngờ lại dẫm phải đồ không biết ai làm rơi ở dưới đất, cả người thẳng tắp ngã xuống.

Quý Duy Phó đứng ở bên cạnh, thấy vậy thầm kêu không ổn, đưa tay muốn kéo cô lại nhưng không ngờ bị Lý Hiểu Nhạc kéo theo. Cứ thế mà hoa hoa lệ lệ tiếp xúc với đất mẹ, cũng để cho một đôi môi dán lên.

Cho dù bình thường ra vẻ trầm ổn như thế nào thì Quý Duy Phó cũng chỉ là một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi. Lần đầu tiên trong đời tiếp xúc thân mật với nữ sinh như vậy, phản ứng mà hắn vẫn lấy làm kiêu ngạo đã chết máy, chỉ có thể sững sờ giữ nguyên hiện trạng.

Mà Lý Hiểu Nhạc sau khi ngất ngốc một chút đã phản ứng lại, trong lòng vui vẻ như thủy triều dâng lên. Nhất là việc nhìn thấy bộ dáng ngây ngô của Quý Duy Phó, trong lòng có cảm giác thỏa mãn, người đàn ông này bị mình đè dưới thân đấy.

Biết cơ hội đã mất đi sẽ không trở lại, Lý Hiểu Nhạc nghĩ dù sao mọi chuyện cũng đã xảy ra, nếu cứ vậy mà đứng dậy chẳng là quá tiếc sao? Hơn nữa cơ hội như thế này không biết phải đợi đến bao giờ mới có.

Nghĩ như vậy, Lý Hiểu Nhạc đưa lưỡi ra liếm môi của Quý Duy Phó, học theo động tác trên ti vi mút giống như mút thạch, mút xong lại gặm.

Không ngờ môi Quý Duy Phó mềm như vậy, lại mát như thạch! Lý Hiểu Nhạc say mê suy nghĩ.

Mà nhờ Lý Hiểu Nhạc cắn mút, Quý Duy Phó mới tỉnh táo lại, thô lỗ đẩy Lý Hiểu Nhạc ra, ngồi dậy nhìn lướt qua cái người vừa xâm phạm mình.

“Cô là con gái, tại sao có thể làm ra chuyện không biết xấu hổ như vậy!” Quý Duy Phó căm tức nhìn Lý Hiểu Nhạc vẫn quỳ rạp trên đất chưa đứng dậy.

Chỉ có điều hai gò má cậu ửng hồng khiến lực uy hiếp giảm đi rất nhiều.

Cảm giác mềm mại chỉ thuộc về nữ sinh còn chưa tan đi, lại nghĩ đến cảm giác vừa rồi, trong lòng Quý Duy Phó lại ‘Lộp bộp’, tim đập loạn lên. Quý Duy Phó thấy cảm xúc của mình bị nhiễu loạn, âm thầm nhũm mày, không chế nét mặt, lại nhìn thấy Lý Hiểu Nhạc vẫn ngồi dưới đất, vẻ mặt đau đớn che mắt cả chân.

“A...” Thanh âm hít một ngụ khí lạnh từ trong miệng Lý Hiểu Nhạc vẫn ngồi dưới đất phát ra. Nhũm mày nhìn chân, dáng vẻ không giống như lừa gạt, Quý Duy Phó ngồi xổm xuống hỏi: “Cô làm sao vậy!”

“Chân của em hình như bị tụt rồi!” Cắn chặt môi dưới, Lý Hiểu Nhạc làm ra vẻ tội nghiệp nói.

“Chắc là do vừa nãy ngã xuống, đi đến phòng y tế xem một chút!” Kiểm tra chân bị thương của Lý Hiểu Nhạc xong, Quý Duy Phó nói.

Lý Hiểu Nhạc đối với những lời vừa rồi của Quý Duy Phó thì không có ý kiến, trong lòng suy nghĩ, chân này không thể để bị thương một cách lãng phí.

“Đều tại anh hết! Anh phải chịu trách nhiệm!” Nắm chặt vạt áo của Quý Duy Phó, Lý Hiểu Nhạc làm bộ tổn thương tố cáo.

Mà một nhóm thanh thiếu niên mồ hôi đầy người đẩy cửa phòng thay quần áo ra, vừa vặn nghe thấy câu này, cho nên ánh mắt nhìn về phía hai người thêm mấy phần mập mờ. Đồng thời trong lòng không khỏi khen ngợi, quả nhiên là thiên tài thiếu niên, ngay cả chuyện này cũng đi trước bọn họ.

Giống như không nhận ra ánh mắt ngày càng nóng bỏng của đám bạn học, Quý Duy Phó nhú mi nhìn Lý Hiểu Nhạc đang cười giảo hoạt. Bỏ qua chút ngượng ngùng vừa nãy, bây giờ Quý Duy Phó đã tỉnh táo như cũ.

Cho nên, sau khi trải qua cuộc phân tích ở não bộ, Quý Duy Phó cũng hiểu rõ mấy phần ý đồ của Lý Hiểu Nhạc.

“Chịu trách nhiệm?” Quý Duy Phó nhướn lông mày, nghiêng đầu nhìn Lý Hiểu Nhạc nói. “Chẳng lẽ cô muốn tôi lấy thân báo đáp?” Trong mắt xẹt qua tia chế nhạo.

“A... Có thể không?” Nghe Quý Duy Phó nói Lý Hiểu Nhạc hưng phấn mở to mắt mong đợi nhìn Quý Duy Phó.

“Dĩ nhiên không thể!” Quý Duy Phó hơi cong môi không chút lưu tình cắt đứt ảo tưởng của Lý Hiểu Nhạc.

“Ồ!” Lý Hiểu Nhạc thất vọng lên tiếng đáp lại.

...

“Quý học trưởng, việc này lấy thân báo đáp cũng không quá đáng, quan hệ đều đã đến mức đó rồi, không phải sao!”

“Cậu nhìn xem đáng về tổn thương của cô ấy!”

“Trước khi vết thương ở chân khỏi hẳn, cậu phải chịu trách nhiệm đưa đón cô ấy!”

“Đúng đúng đúng, đưa đón, phải đưa đón!”

Ở bên cạnh thương thức miễn phí, các vị khan giả không nhịn nổi hành vi của Quý Duy Phó, cho nên liên sôi nổi lên tiếng.

Còn Lý Hiểu Nhạc thì cảm thấy những đứa trẻ này thật đáng yêu, lại ở trong lúc quan trọng này giúp cô đổ dầu vào lửa. Cho nên Lý Hiểu Nhạc liền càng ra vẻ vô tội.

Dưới áp lực nặng nề, Quý Duy Phó ‘bất đắc dĩ’ đành phải đưa Lý Hiểu Nhạc đến phòng y tế.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Để Yêu Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Cậu phải chịu trách nhiệm sao?

Edit: LinhNhi

Beta: Bắp

Mùa hè sau 12 giờ, trời vô cùng nắng nóng, mặt đất cũng nóng hừng hực. Cho dù là người đi một mình trên đường cũng sẽ đổ mồ hôi, huống chi bây giờ Quý Duy Phó còn cõng một người gần trăm cân, cho dù ngày thường hần không ra mồ hôi thì bây giờ mồ hôi cũng ướt đầm lưng.

Nằm ở trên lưng Quý Duy Phó hưởng thụ đãi ngộ của công chúa, Lý Hiểu Nhạc cảm thấy không đành lòng, liền đưa tay ra lau mồ hôi ở trên trán giúp Quý Duy Phó.

“Đừng lộn xộn!” Quý Duy Phó cắn răng gằn nhẹ nói.

Đáng chết, hần cảm nhận được hai khối mềm mại áp vào lưng hần, cảm giác được sự khác biệt vô cùng rõ ràng với lồng ngực cường tráng của nam sinh, rõ ràng hần đã đem mình và người trên lưng tách ra một khoảng, nhưng bởi vì cô nữ sinh này không đứng đắn mà cảm nhận càng thêm rõ ràng. Cảm giác này làm hần không kiềm chế được, lại nhớ tới cảm giác trong lúc hôn vừa rồi càng làm cho hần thêm khó chịu.

“Em... xin lỗi!” Cho là Quý Duy Phó ghét mình, Lý Hiểu Nhạc khổ sở cắn chặt môi dưới buồn rầu nói. “Nếu không anh để em xuống đi!”

Lý Hiểu Nhạc vừa nói xong, giống như được đại xá, Quý Duy Phó lập tức đặt người xuống, cái thờ phào nhẹ nhõm kia ở trong mắt Lý Hiểu Nhạc chính

là chứng cứ tốt nhất của việc anh ghét mình.

Bởi vì một chân không thể chịu được bao nhiêu trọng lực, mặc dù Lý Hiểu Nhạc đã cố gắng chống chọi, vẫn không tránh được việc đem phần lớn trọng lực đặt lên người Quý Duy Phó, thân thể mềm mại của nữ sinh làm cho bước chân Quý Duy Phó thoáng dừng lại, rất nhanh đã phản ứng lại. Ai ngờ vừa cúi đầu từ góc độ của hắn vừa vịn thấy một mảnh trắng như tuyết, Quý Duy Phó lúng túng nhìn đi chỗ khác, đưa tay bế Lý Hiểu Nhạc lên.

“A!” Lý Hiểu Nhạc kinh ngạc kêu lên, theo bản năng hai tay ôm lấy cổ của Quý Duy Phó, kinh ngạc nhìn động tác này của Quý Duy Phó.

“Như vậy quá chậm!” Giọng nói Quý Duy Phó lạnh nhạt giải thích.

Chẳng lẽ anh phải nói là mặc kệ công hay diu đều kích thích thị giác cùng xúc giác của anh sao?

“Dạ, vâng!” Lý Hiểu Nhạc đáp lời Quý Duy Phó, mặc dù bộ dáng bây giờ của anh lạnh như băng, thế nhưng có thể được người mình thích ôm vào trong ngực như vậy, trong lòng Lý Hiểu Nhạc vô cùng sung sướng.

...

Phòng y tế, bác sĩ xử lý sơ qua vết thương cho Lý Hiểu Nhạc, đưa cho cô một ít thuốc rồi nói một số điều cần chú ý, bởi vì vết thương không nặng cho nên chỉ cần bôi rượu thuốc khoảng hai ba ngày là khỏi, nhưng mà trong mấy ngày này chân kia tuyệt đối không được hoạt động mạnh.

Lý Hiểu Nhạc suy nghĩ, cô tuyệt đối không thể bỏ qua cơ hội tốt này được, nhất định phải làm cho Quý Duy Phó cam tâm tình nguyện làm ‘tài xế’ cho cô mới không phụ lòng với vết thương này. Thế nhưng phải làm như thế nào mới có thể khiến anh cam tâm tình nguyện cũng là một vấn đề nan giải.

Suy nghĩ một lúc lâu cũng không ra, Lý Hiểu Nhạc phiền não vò vò tóc. Ngang đầu nhìn Quý Duy Phó liền nhìn thấy một đôi tròng mắt sâu thăm thẳm, không cẩn thận sẽ rơi vào bên trong, hơn nữa còn cam tâm tình nguyện.

Lúc Lý Hiểu Nhạc nhìn Quý Duy Phó mà sửng sò, Quý Duy Phó cũng nhìn cô. Dung mạo cô gái này không có gì nổi bật, nhưng trên người lại có khí chất đặc biệt làm cho người ta quên đi dung mạo bình thường kia.

Từ lần đầu tiên gặp mặt, cô đã không hề che giấu ý đồ với mình, cô ấy tính toán mình, những điều này vốn là điều mình ghét nhất, nhưng cô có một đôi mắt vô cùng thuần khiết, cho dù lúc tính kế anh cũng lộ ra vẻ thần nhiên. Loại mâu thuẫn này kết hợp lại ở trên người cô, làm cho anh không nhịn được mà tò mò muốn tìm hiểu.

“Quý Duy Phó, có thể nhờ anh giúp em một việc được không?” Lý Hiểu Nhạc thận trọng mở miệng nói.

“Nói nghe xem.” Không nói đồng ý hay không đồng ý, câu trả lời của Quý Duy Phó làm cho người ta thất vọng nhưng lại không nhịn được mà tràn đầy hi vọng.

“Là thế này, anh xem chân em bị thương, đi học về nhà cũng là một vấn đề lớn, cho nên em có thể nhờ anh chở em đi học trước khi chân khỏi không?” Nói xong Lý Hiểu Nhạc chấp hai tay vào với nhau, nhìn hắn, còn nịnh nọt thêm một câu: “Anh tốt bụng như vậy, nhất định sẽ đồng ý, có đúng không?”

“Đầu tiên cô cường hôn tôi, bây giờ lại bắt tôi làm tài xế đưa đón cô đi học, tiện nghi của tôi dễ chiếm như vậy sao?” Quý Duy Phó chống hai tay lên mép giường, nguy hiểm tiến đến gần mặt Lý Hiểu Nhạc.

“Vậy... Anh muốn như thế nào?” Lý Hiểu Nhạc chỉ vào môi mình, vô tội nói: “Nếu không anh hôn lại em là được rồi!”

“Cậu...” Không ngờ Lý Hiểu Nhạc lại ‘Vô liêm sỉ’ như vậy, bình thường Quý Duy Phó phản ứng nhanh hơn người, nhưng đối mặt với người cướp đi nụ hôn đầu của mình, còn dám trêu ghẹo như vậy, nhất thời không biết phải nói sao.

“Anh đã không phản đối, em sẽ coi như anh đã đồng ý!” Lý Hiểu Nhạc phản ứng cực nhanh kéo ngón áp út của Quý Duy Phó áp lên tay mình. “Vậy chúng ta liền móc ngoéo đóng dấu, xong. Không thể đổi ý!”

Đối mặt với việc Lý Hiểu Nhạc tự chủ trương, trong nháy mắt đó ánh mắt Quý Duy Phó lạnh lẽo, đó là biểu hiện cậu đang vô cùng khó chịu, nhưng ngay sau đó anh nghĩ đến cái gì, liền nở nụ cười cao thâm khó lường. “Được, vậy thì cô đừng hối hận!”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Để Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 6: ‘Tài xế’ chắc chắn

Edit: LinhNhi

Beta: Bắp

Lý Hiểu Nhạc dưới sự hộ tống của Quý Duy Phó vui vẻ về đến nhà, nhìn con gái đi khắp khênh vào nhà, ba Lý mẹ Lý cuống cuống tiến lên xem xét lại nhìn thấy con gái nở nụ cười ngu ngốc liền biết không có gì đáng ngại, cũng bình tĩnh lại nên làm gì thì đi làm cái đó.

“Lý Hiểu Nhạc, thành tích thi thử lần này của con lại tụt xuống hả?” “Trên bàn cơm, mẹ Lý dò hỏi.

“Cái đó... Có mấy môn thôi ạ.” Bị hỏi đến thành tích, những bong bóng màu hồng trong đầu Lý Hiểu Nhạc hoàn toàn tan thành mây khói, cả người cứng đờ.

“Vậy mấy môn kia con thi thế nào?” Mẹ Lý hết sức kiên nhẫn tiếp tục hỏi.

“Tạm được, tạm được!”

“Cái gọi là tạm được của con chắc chắn là không ra gì rồi!” Hung hăng gõ đầu Lý Hiểu Nhạc, mẹ Lý chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Rõ ràng là cùng từ một bụng chui ra, mà anh hai có thể vào đại học danh tiếng, còn em ngay cả đậu vớt cũng không đủ điểm? Đúng là khiến người ta lo lắng, khẳng định đầu óc giống cha nó, nhất định là như vậy. Ở trong lòng mẹ Lý khẳng định như vậy.

“Lý Hiểu Nhạc, mẹ nói cho con biết! Lần này là thi thử nên mẹ sẽ bỏ qua cho con. Lần sau thi giữa kỳ, thành tích sẽ ghi vào bảng tốt nghiệp, nếu như con còn không đủ điểm thì xem mẹ thu thập con như thế nào.”

Sờ chỗ bị gõ, Lý Hiểu Nhạc gật đầu liên tục vừa gật vừa vâng, trong lòng thì thầm kêu khổ. Từ trước đến giờ thành tích của cô đều kém, mà bây giờ đã qua mười năm, đạt tiêu chuẩn ... Đúng là mò trắng dưới nước.

Nhưng mà đúng như mẹ nói, thành tích khảo sát giữa kỳ ghi vào phiếu tốt nghiệp, nói cách khác ba năm học cao trung nếu như thành tích lần thi tới không được điểm C, thì cho dù thành tích thi vào đại học có tốt đi nữa cũng không vào được trường đại học lý tưởng.

Từ lúc sống lại đến giờ cô chỉ nghĩ muốn cứu vớt hình tượng của mình trong lòng Quý Duy Phó, hoàn toàn không suy nghĩ tới việc học tập, bây giờ đề tài này xuất hiện làm cho tâm tình Lý Hiểu Nhạc ảm đạm. Sáng hôm sau khi Quý Duy Phó tới đón cô đi học tâm tình tối tăm này vẫn chưa tan đi.

Đình đầu Lý Hiểu Nhạc đầy mây đen, mặt xám như tro tàn xuất hiện trước mặt Quý Duy Phó, làm cho Quý Duy Phó cảm thấy kỳ quái. Mặc dù biết cô gái nhỏ này không lâu, thế nhưng mang đến cho anh cảm giác cô sẽ không bao giờ có vẻ buồn phiền, không ngờ rằng cũng có chuyện làm cho cô lộ ra vẻ mặt này.

“Dáng vẻ này là sắp đến ngày tận thế sao?” Quý Duy Phó mỉm cười nhìn Lý Hiểu Nhạc, chủ động mở miệng trêu chọc cô.

Nếu như bình thường Quý Duy Phó chủ động nói chuyện với cô thì Lý Hiểu Nhạc nhất định sẽ mừng như điên, thế nhưng vào giờ phút này cô hoàn toàn đắm chìm trong tương lai mờ mịt của mình, không rảnh quan tâm chuyện khác.

“Nếu là tận thế thì tốt rồi!” Lý Hiểu Nhạc thờ dãi, mặt mày ảm đạm nói.

Muốn nói ra hết buồn bực trong lòng nhưng lại không muốn đem toàn bộ khuyết điểm của mình phơi bày trước mặt người mình thích, cho nên tâm tình Lý Hiểu Nhạc càng kém, dọc đường đi cảm xúc vẫn kém, lúc Quý Duy Phó chạy xe đến đây phòng học, cô cũng chỉ rầu rĩ nói cảm ơn rồi khép khênh đi lên lầu.

Quý Duy Phó nhíu mày nhìn Lý Hiểu Nhạc cúi đầu bóng lưng ảm đạm rồi đi về phía nhà xe. Đến trưa khi đi qua phòng học của cô thì Quý Duy Phó cảm giác được mình đã biết nguyên nhân khiến cho tâm tình cô kém như vậy.

Lại nói về Lý Hiểu Nhạc sau khi vào phòng học liền ứng phó qua loa sự quan tâm của các bạn học, nằm úp sấp lên bàn không nhúc nhích giống như xác chết, cả mặt xám xịt, Trịnh Hiểu Hiểu thấy thế liền đi đến đây cô hai cái.

“Lý Hiểu Nhạc, choáng váng?”

“Hiểu Hiểu, Oa!” Nhìn Trịnh Hiểu Hiểu xuất hiện giống như nhìn thấy cứu tinh, Lý Hiểu Nhạc ôm lấy eo của cô, lớn tiếng gọi, cũng may các bạn trong lớp đã sớm hình thành thói quen ba ngày năm bữa cô lại như vậy cho nên không có mấy người bị hù dọa, còn những người bị hù dọa chính là trái tim quá yếu ớt.

“Cậu sao vậy hả! Làm như tận thế không bằng!” Ngoáy ngoáy lỗ tai, Trịnh Hiểu Hiểu không kiên nhẫn nói.

“So với tận thế còn nghiêm trọng hơn! Mẹ hạ lệnh lần thi tới nếu không đạt điểm C trở lên liền dùng gia pháp hầu hạ! Cầu cứu, cầu học thêm!” Nghĩ đến gia pháp kinh khủng kia của mẹ, cả người Lý Hiểu Nhạc không kim chế được mà run lên, bây giờ cô chỉ có thể nhờ bạn tốt giúp đỡ, trước đây khi mỗi lần gần thi đều là cô ấy giúp mình lên ngưỡng an toàn.

“Ách... Hiểu Nhạc à! Lần này thật sự xin lỗi!” Trịnh Hiểu Hiểu khó xử nói.” Mấy ngày trước ba tớ chưa hỏi ý kiến tớ đã nhận giúp tớ phụ đạo cho một đứa nhỏ, cho nên tớ...”

“Hả...” Cứu tinh bị cướp đi, Lý Hiểu Nhạc lập tức trợn tròn mắt. Cặp mắt đờ đẫn nhìn phía trước thật lâu không hoàn hồn, trong miệng không ngừng tuyệt vọng lầm bầm “chết rồi, chết rồi, tớ phải làm sao bây giờ?” để chứng minh cô vẫn còn sống.

“Thật xin lỗi, tớ cũng không biết sẽ như vậy.” Không giúp được bạn tốt, Trịnh Hiểu Hiểu cũng cảm thấy hết sức áy náy.” Nếu không, cậu đi tìm Quý học trưởng xem? Tớ thấy quan hệ của hai người rất tốt, sáng nay anh ấy còn chở cậu đi học.”

Sáng nay lúc đi học không chỉ riêng Trịnh Hiểu Hiểu, còn rất nhiều bạn học đều nhìn thấy Quý học trưởng chở Lý Hiểu Nhạc đến trường, chuyện này còn tạo ra náo động. Nhưng mà khi đó lòng Lý Hiểu Nhạc đang rối bời cho nên cũng không để ý.

“Tìm anh ấy?” Lý Hiểu Nhạc không xác định hỏi.

Cô không nghĩ lộ ra khuyết điểm trước mặt Quý Duy Phó khi hần còn chưa thích mình, thế nhưng việc này trừ cách này ra cũng không còn biện pháp khác. Chẳng qua là... Anh ấy sẽ đồng ý sao? Nếu mình mặt dày cố gắng dây dưa chắc là sẽ được chứ? Từ trước đến giờ anh đều là người tốt mà.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Để Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 7: Nhờ Quý Duy Phó giúp đỡ

Edit: LinhNhi

Beta: Bắp

Buổi chiều tan học, Lý Hiểu Nhạc đã sớm đứng dưới phòng học chờ Quý Duy Phó, dọc đường đi vẫn suy nghĩ nên mở miệng như thế nào để nhờ anh giúp cô học thêm, nhưng mà nghĩ thế nào cũng thấy không ổn. Đến lúc về đến nhà cô cũng chưa nghĩ ra, thấy Quý Duy Phó lên xe chuẩn bị đi, theo bản năng Lý Hiểu Nhạc kéo ống tay áo anh, đôi lấy ánh mắt nghi hoặc của Quý Duy Phó.

“Cái đó... Cái đó...” Người đã ở lại nhưng lại không biết mở miệng như thế nào, Lý Hiểu Nhạc cực hận miệng mình.

“Chuyện gì?” Rút ống tay áo bị Lý Hiểu Nhạc kéo lại, Quý Duy Phó nhàn nhạt hỏi. Thật ra thì trong lòng hần đã đoán được những gì Lý Hiểu Nhạc định nói, tuy nhiên hần muốn chính cô mở miệng trước.

“Chính là... Nếu như thuận tiện... Có thể hay không?” Bởi vì lo lắng hồi hộp mà lòng bàn tay Lý Hiểu Nhạc đổ ra một lớp mồ hôi mỏng, miệng thì ấp a ấp úng không nói thành câu.

Quý Duy Phó cũng không thúc giục cô, ngược lại ngồi ở trên xe nhìn bộ dáng gấp gáp của Lý Hiểu Nhạc, cô gái này dường như luôn có thể làm cho người khác vui vẻ. Nhìn dáng vẻ quần bách của cô, tâm tình của anh rất tốt.

Vui vẻ trên sự đau khổ của người khác, Quý Duy Phó cảm thấy mình thật xấu.

“Thật ra thì nếu anh rảnh rồi có thể giúp em học thêm được không!” Rốt cuộc Lý Hiểu Nhạc cũng không chịu nổi bộ dáng lẻ mề của mình, liền nhắm lại hai mắt hô lớn.

“Giúp cô học thêm?” Khóe miệng Quý Duy Phó khẽ cong lên, lời từ chối vừa định ra khỏi miệng, chỉ vì nhìn thấy ánh mắt tinh khiết của Lý Hiểu Nhạc mà bị chặn lại.

Thật ra thì cho đến bây giờ Quý Duy Phó cũng không phải là người tốt, mặc dù ở trong mắt giáo viên, bạn học hần đều là học sinh ôn hòa vô hại, đối với bạn học nhờ vả chỉ cần là chuyện mà trong khả năng thì hần đều đáp ứng. Nhưng thật ra là bởi vì những chuyện này chưa vượt qua ranh giới mà hần vạch ra mà thôi.

Chẳng qua là lần này, ở trước mặt cô nữ sinh này, lần đầu tiên không đem ranh giới vạch ra rõ ràng.

Nếu nói ban đầu không cự tuyệt cô đến gần, thậm chí đồng ý việc đưa đón cô đi học là bởi vì muốn biết vì sao cô lại biết điều mà không ai biết, thậm chí ngay cả chính hần cũng sắp quên mất thói quen nhớ kia. Bây giờ tuy mục đích ban đầu chưa từng thay đổi nhưng trong anh có gì đó đang dần thay đổi.

Cô nữ sinh này có một đôi mắt thuần khiết, sáng ngời, tâm tình của cô đều thể hiện trong đôi mắt. Vì hoàn cảnh sinh sống từ bé đến lớn anh nhìn thấy muốn người muốn về, nhưng chưa từng nhìn thấy ai có đôi mắt thuần khiết không chứa bất kỳ tính toán nào, ánh mắt đơn thuần trong suốt.

Có lẽ cũng bởi vì đôi mắt đáng quý này cho nên anh mới không thể nói lời cự tuyệt đi! Quý Duy Phó nghĩ như vậy.

“Giúp cô, tôi được cái gì?” Quý Duy Phó ngồi ở trên xe nhưng động tác càng ngày càng nhàn nhã tiêu sái, trên khuôn mặt tuấn tú lịch sự lại thoáng hiện ra một tia tính toán.

“Chỉ cần anh giúp em học thêm, anh ra điều kiện gì em cũng đồng ý.” Mắt thấy có hy vọng, sắc mặt như tro tàn lại cháy, lại thấy lời mình nói có chút to lớn liền bổ sung thêm: “Dĩ nhiên là phải ở trong khả năng của em, với lại không phải là chuyện vi phạm pháp luật.”

“Thế sao?” Quý Duy Phó sờ lên cằm như là đang cân nhắc, liếc thấy sắc mặt Lý Hiểu Nhạc bởi vì mình kéo dài thời gian mà ngày càng khẩn trương, cuối cùng quyết định không trêu cô nữa mới nói: “Vậy thì học thêm thôi”

“A? Thật sao?” Lấy được câu trả lời như ý, Lý Hiểu Nhạc kinh ngạc, vui mừng che miệng, xác nhận lại.

“Tất nhiên.” Quý Duy Phó cười yếu ớt, nụ cười ảm áp như gió xuân lại một lần nữa làm cho Lý Hiểu Nhạc mê mẩn trong đó, đem nóng bức của mùa hè xua tan không ít.

“Vậy em phải giúp anh làm cái gì đây?” Lý Hiểu Nhạc hỏi.

“Đến lúc cần thiết tôi sẽ nói cho cậu biết.” Ánh mắt cao thâm khó dò nhìn Lý Hiểu Nhạc một cái, Quý Duy Phó lên xe rồi đi, để lại cô gái nào đó đứng tại chỗ si ngốc nhìn bóng lưng trai đẹp.

Tầng đá lớn trong lòng rớt cuộc đã rơi xuống, Lý Hiểu Nhạc nằm trên giường thở phào nhẹ nhõm. Rốt cuộc mọi chuyện không giống kiếp trước, ở chỗ sâu xa dường như số mệnh đang dần dần thay đổi.

Bây giờ đối với tương lai Lý Hiểu Nhạc rất có lòng tin, cô tin tưởng mình sẽ trở thành người phụ nữ hoàn mỹ có thể đứng bên cạnh Quý Duy Phó, nhất định được. Kiếp này cô quyết tâm phải học thật giỏi, đường đường chính chính thi vào đại học A, sống vai cùng Quý Duy Phó.

Cho nên sáng sớm hôm sau khi Quý Duy Phó tới đón Lý Hiểu Nhạc đi học, nhìn thấy đôi mắt cô thâm quầng mà miệng lại nở nụ cười rạng rỡ, trong tay cầm một tờ giấy khắp khênh đi về phía anh.

Thấy Quý Duy Phó nhìn tờ giấy trong tay mình, Lý Hiểu Nhạc đặc ý nở nụ cười nói: “Đây là bảng phân tích cùng với thành tích của em, anh tham khảo xem rồi lập kế hoạch học tập.”

Nghe vậy anh chẳng buồn liếc mắt, Quý Duy Phó trực tiếp từ chối: “Không cần.”

“Anh không nhìn một cái làm sao biết không cần! Anh nhìn một chút đi, như vậy sẽ giúp ích cho việc học thêm đấy!” Lý Hiểu Nhạc quấn lấy anh nói, làm sao có thể để thành quả lao động cả đêm của mình không có kết quả gì?

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Để Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Hoàn mỹ là đáng quý, giá trị càng cao hơn

Edit: LinhNhi

Beta: Bắp

“Lý Hiểu Nhạc, học sinh lớp E năm hai, hạng ba mươi trong lớp, toán học, vật lý, hóa học, tiếng Anh đều ghi chép đạt tiêu chuẩn. Sinh học, lịch sử luôn xếp ở hạng từ chín mươi đến một trăm, các môn khác đều đứng hạng tám mươi.” Cuối cùng bị Lý Hiểu Nhạc quấn lấy, Quý Duy Phó không kiên nhẫn nói ra một loạt, nhử mồi nhìn Lý Hiểu Nhạc đang đỡ đỡ. “Thành tích như vậy cậu cảm thấy lúc học thêm tôi sẽ cần có thêm lý do để chăm học sao? Hừ?”

Một tiếng ‘hừ’ mang theo chút ngán tã mị, làm cho người ta cảm thấy run rẩy. Giọng nói, hành động cùng với khuôn mặt khắp nơi đều viết hai chữ ‘Ôn hòa’ kia có chút không hợp, nhưng lại làm cho người khác không tìm thấy chỗ kỳ lạ của nó. Giống như đây mới thật sự là anh.

Lý Hiểu Nhạc nâng trán thở dài, lúc trước cô vẫn còn cố che giấu khuyết điểm trước mặt Quý Duy Phó, lại không ngờ rằng người ta đã sớm rõ như lòng bàn tay.

Chỉ có điều suy nghĩ một chút như thế cũng tốt, không cần phải làm bộ làm tịch trước mặt người mình thích. Tốt chính là tốt, không tốt chính là không tốt, chỉ có chân thành mới là chất bảo quản tình cảm tốt nhất. Mặc dù bây giờ hai người chưa phát triển thành người yêu, nhưng mà đó chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi!

Nghĩ vậy Lý Hiểu Nhạc cảm thấy tự nhiên hơn nhiều, mặc dù kiếp trước hai người là bạn bè tình cảm cũng không tệ, thế nhưng sau khi sống lại ở trước mặt Quý Duy Phó, Lý Hiểu Nhạc luôn không có cảm giác tự nhiên, thoải mái. Thì ra là do cô luôn muốn biểu hiện mình thật hoàn mỹ trước mặt Quý Duy Phó.

Hai người chọn thư viện trong trường là nơi học thêm, lúc hai người cùng nhau bước vào thư viện mọi người đều đưa mắt nhìn. Quý Duy Phó rất lạnh nhạt đi về vị trí gần cửa sổ, không bị những ánh mắt nóng rực kia ảnh hưởng. Mà Lý Hiểu Nhạc cũng hết sức tự nhiên, đầu sao kiếp trước khi Quý Duy Phó hơn hai mươi tuổi càng hấp dẫn ánh mắt người khác.

Sau khi ngồi xuống hai người liền lấy bài tập về nhà ra làm. Chỉ thấy Quý Duy Phó viết ‘Xoạt xoạt xoạt’ như bị thần nhập, mới mười phút mà đã làm xong một đề thi toán học có chút phức tạp, mà bên kia Lý Hiểu Nhạc vẫn vui đầu gian khổ làm câu thứ hai.

“Những câu này khó như vậy sao?” Không nhìn nổi nữa, rốt cuộc Quý Duy Phó phải hỏi.

Từ lúc mới bắt đầu anh đã chú ý cô, một câu đã tốn hơn mười phút, không nói đến việc xác suất đúng bao nhiêu nhưng tốc độ này thực sự rất chậm.

“Thật sự rất khó” Bộ dáng Lý Hiểu Nhạc như muốn khóc, cặp mắt ướt nhẹp nhìn Quý Duy Phó nói.

Nhìn thấy đề toán này cô thật sự muốn che hai mắt rồi ngắt đi cho xong chuyện, những câu này đối với cô hiện tại mà nói đều hoàn toàn xa lạ.

“Tôi xem một chút.” Vừa nói liền cầm lấy đề trong tay Lý Hiểu Nhạc, rồi giảng cho cô.

Hai người anh nói tôi nghe, hoàn toàn không để ý mọi người xung quanh, giống như tiến vào thế giới riêng của hai người bọn họ. Bọn họ có thể bình tĩnh, nhưng những bạn học khác không thể nào bình tĩnh. Lần đầu tiên học trưởng đại nhân ở nơi công cộng tiếp xúc thân mật như thế cùng người khác phải đây!

Có một số bạn học không để ý đến quy định trong thư viện không được dùng điện thoại, liền chụp ảnh hai người nhìn khá là thân mật rồi post lên website của trường.

Những việc này hai người đều không biết.

Phương pháp giảng bài của Quý Duy Phó vô cùng dễ hiểu, rất nhanh Lý Hiểu Nhạc đã hiểu, nhìn Quý Duy Phó nở nụ cười cảm kích. Lúc này mới phát hiện mặt hai người gần nhau như vậy, chớp mũi sắp chạm vào nhau. Ánh mắt của Quý Duy Phó như nam châm hút cô vào, khiến cô trầm luân trong đó.

Thật ra thì người chịu ảnh hưởng đầu chỉ mình cô. Thật ra trong nháy mắt vừa rồi Quý Duy Phó đã thất thần, nhưng anh che giấu rất tốt. Chỉ có anh mới biết vừa rồi vì cặp mắt tinh khiết kia mà trong lòng nổi lên gợn sóng.

“Bạn học Quý, đề này mình không hiểu, bạn có thể giảng cho mình được không?” Giọng nói thẹn thùng đột nhiên vang lên đâm thủng vô số bong bóng màu hồng đang bay, Lý Hiểu Nhạc oán hận nhìn chằm chằm.

Cô gái này xuất hiện không thể nghi ngờ là một cái cơ rất tốt cho Quý Duy bình tâm lại, quên đi cảm xúc lạ lẫm mà mình không thể nắm bắt, nhìn nữ sinh trước mặt nở nụ cười sáng lạn hơn ngày thường, ôn hòa nói: “Có thể!”

Thấy Quý Duy Phó nhìn mình cười như vậy, mặt cô nữ sinh càng đỏ hơn. Xấu hổ ngồi bên cạnh hắn, đem đề bài trong tay đẩy qua.

Cười cười cười, cười cái lông mày nhà anh hả? Ngày thường sao không thấy anh cười với tôi như thế? Bây giờ nhìn thấy cô gái xa lạ này lại cười sung sướng như vậy. Nhìn khuôn mặt tươi cười của Quý Duy Phó, Lý Hiểu Nhạc vô cùng buồn bực.

Giờ phút này cô mới phát hiện Quý Duy Phó trước mặt cùng với người mà mình đã từng quen thuộc kia có gì đó khác nhau, nhưng bây giờ cô không có tâm tư suy nghĩ những việc này, bởi vì trước mắt cô đang gặp phải đại nguy cơ.

Quý Duy Phó không để lại dấu vết dịch qua một bên, duy trì khoảng cách với nữ sinh đang cố dính sát vào. Khóe mắt liếc thấy bộ dáng ỳ ạch, ghen tuông của Lý Hiểu Nhạc, liền cảm thấy chút khó chịu khi bị người lạ đến gần đã bay mất, miệng nở nụ cười càng thêm rực rỡ, mê người.

Sau đó, cô nữ sinh ngồi bên cạnh lại suy nghĩ quá nhiều, ánh mắt nhìn hắn càng thêm nóng bỏng.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Để Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Lý Hiểu Nhạc bị mắ

Edit: LinhNhi

Beta: Bắp

Ánh mắt nóng bỏng của cô gái này rơi vào trong mắt Lý Hiểu Nhạc thành tín hiệu cướp người sáng rực, đối mặt với ‘khiêu khích’ như vậy thì các biện pháp theo kế hoạch đều đặt sang một bên, Lý Hiểu Nhạc không nói một lời, đứng dậy chen vào giữa hai người.

Đối mặt với ánh mắt bất mãn của cô nữ sinh kia, Lý Hiểu Nhạc làm như không thấy, cười cười nhìn thẳng vào ánh mắt tò mò nghiên cứu của Quý Duy Phó nói: “Tiểu Phó, câu này người ta không làm được!”

Tiểu Phó? Lòng này Quý Duy Phó hơi giật một cái, nheo mắt lại. Thật mệt cho cô khi nghĩ ra cái tên buồn nôn như vậy. Cũng được, để anh xem xem

nha đầu này muốn làm cái gì đi.

“Câu này không phải vừa nãy đã giảng qua rồi sao!” Quý Duy Phó cười như không cười nhìn Lý Hiểu Nhạc nói.

Bút trên tay Lý Hiểu Nhạc ngừng một lát, nhìn câu hỏi mà tay mình chỉ, trên mặt thoáng qua vẻ lúng túng, nhưng ngay sau đó lại thay bằng bộ dạng vô tội nói: “Mới vừa rồi em không nghe giảng!”

“Không phải cô nói đã nghe rồi sao!” Quý Duy Phó làm ra vẻ rất buồn bực nói.

“Em lại quên rồi, không được hả!” Bị Quý Duy Phó liên tục hỏi nguyên nhân, Lý Hiểu Nhạc cắn răng nghiêng lợi nói.

Quý Duy Phó bị làm sao vậy! Hôm nay lại dư lực đi phá đám cô, chẳng lẽ anh không biết loại chuyện thâm vãn như thế này không hề phù hợp với hình tượng tao nhã lịch sự của anh sao. Thật là tức chết cô.

Nhìn bộ dáng xù lông của Lý Hiểu Nhạc, Quý Duy Phó càng nhàn nhã xoay bút bi trong tay.

Không biết tại sao khi nhìn thấy bộ dạng này của Lý Hiểu Nhạc hẳn lại nhớ đến con Teddy ở nhà. Khi thấy có người muốn cướp đi chén cơm của nó, bốn chân nó sẽ mở rộng, nhe hàm răng về phía ‘kẻ thù’, kêu ‘ô ô’.

Quý Duy Phó cũng không biết tại sao mình lại đem Lý Hiểu Nhạc coi thành tiểu Teddy, thế nhưng anh không ngại tiếp tục chọc tức cô, nhưng khi nhìn đến ánh mắt nóng bỏng từ xung quanh, nụ cười bên môi Quý Duy Phó chợt tắt, ánh mắt âm trầm. Anh không muốn bị coi là con khỉ điên xiếc.

Lý Hiểu Nhạc không biết tại sao một giây trước còn tươi cười mà một giây sau lại nghiêm mặt, không phải vừa rồi còn cười thật vui vẻ với cô nữ sinh xa lạ kia sao.

Không tập trung nghe Quý Duy Phó đang giảng giải đề thi, nhìn những bạn trẻ trước mặt, khuôn mặt tràn đầy tự tin, Lý Hiểu Nhạc có chút thất thần, rất khó để tưởng tượng ra khi những gương mặt này phát hiện mình bị mưu hại, lợi dụng sẽ lộ ra vẻ mặt bi thương như thế nào.

Mãi cho đến khi Quý Duy Phó gõ đầu cô một cái, lúc này mới kéo suy nghĩ của cô về việc học.

Hai người một người nói, một người nghiêm túc nghe, ngay cả người ở bên cạnh rồi đi lúc nào cũng không biết. Mãi cho đến khi thư viện đóng cửa hai người mới phát giác liền thu dọn đồ đạc rồi rời đi. Mà lúc này phố vừa mới lên đèn.

Cuối mùa xuân, gió ban đêm còn hơn se lạnh, ngồi ở phía sau xe đạp Lý Hiểu Nhạc nhắm mắt cảm thụ gió xuân vuốt ve gò má, thổi bay những mệt mỏi.

Có lẽ là còn chưa thích ứng với cuộc sống học tập xa cách đã lâu, Lý Hiểu Nhạc cảm thấy cực kỳ mệt mỏi, đặc biệt vào lúc này khi đại não hoàn toàn thả lỏng.

Đang đạp xe, đột nhiên Quý Duy Phó cảm nhận được gò má dán lên lưng mình, trong nháy mắt thân thể có chút cứng ngắc, liếc nhìn đôi tay đang ôm lấy hông mình, cuối cùng cũng không đẩy nó ra. Mà người nào đó tựa vào lưng Quý Duy Phó đang nở nụ cười như con mèo trộm được thịt.

Một đêm này, gió không biết đã khiêu khích lòng của bao nhiêu người. Bánh xe vận mệnh từ từ chuyển, ai ra đi ai ở lại bên cạnh cô.

Sáng sớm, khi Lý Hiểu Nhạc cùng Quý Duy Phó vừa đi vào sân trường liền cảm giác được bầu không khí kỳ lạ. Nhất là ánh mắt của những nữ sinh kia giống như muốn xé xác cô ra vậy.

Khi đến tiết tự học của buổi sáng, rốt cuộc Lý Hiểu Nhạc cũng biết cảm giác kỳ quái này là từ đâu tới.

Nhìn ánh trong mây vi tính, hai người ngồi nhìn nhau mỉm cười dưới ánh nắng chiều, Lý Hiểu Nhạc không kìm được mà khen ngợi, “Điện thoại di động này chụp khá đẹp, chỉ là làm cho da mình hơi đen.”

“Lý Hiểu Nhạc, tôi gọi em tới không phải để em đánh giá xem tấm hình này đẹp hay không đẹp?” Sắc mặt chủ nhiệm lớp xanh mét, cắn răng nói.

“Vây... Thầy gọi em tới để...” Thấy sắc mặt chủ nhiệm lớp thay đổi, Lý Hiểu Nhạc thức thời nở nụ cười lấy lòng.

“Em không cảm thấy nên giải thích cho tôi xem đây là chuyện gì xảy ra?” Chỉ vào màn hình máy tính, sắc mặt chủ nhiệm lớp nghiêm túc hỏi.

“?” Nhìn theo ngón tay giáo viên, rốt cuộc Lý Hiểu Nhạc cũng chú ý đến dòng chữ trên bức ảnh.

Chỉ thấy phía trên miêu tả sống động như thế nào về ‘hành động thân mật’ của cô và Quý Duy Phó ở thư viện, còn có lúc cô gái khác đến gần Quý Duy Phó cô đã ghen tị như thế nào, nói cô là một cái người đồ kỵ. Cứ tiếp tục nữa thì nhất định Quý Duy Phó sẽ bị cô làm hư như thế nào...

“Xem xong rồi?” Thấy Lý Hiểu Nhạc cắn chặt môi dưới bộ dáng giống như bị vạch trần bí mật, sắc mặt thầy càng nghiêm túc. Nhưng mà làm thầy giáo, ông vẫn muốn nghe học sinh của mình giải thích trước, “Có gì muốn nói không?”

“Có!” Lý Hiểu Nhạc kiên định trả lời.” Nhìn những dòng văn này liền biết ghen tị với em, hận không thể thay thế em. Cho nên người viết bài này nhất định là của bạn học nữ.”

“Lý Hiểu Nhạc!” Đem bút trong tay đập lên bàn, thầy giáo rống giận. “Êm đang đùa giáo viên sao!”

Bị giáo viên quát lên làm cho sợ hết hồn, Lý Hiểu Nhạc có chút khó hiểu, nhưng vẫn cứ hết sức thò đầu nhận sai. Vài năm kinh nghiệm xã hội ở kiếp trước nói cho cô biết, bất kể đúng hay sau cứ nhận sai trước là được rồi.

Quả nhiên thấy Lý Hiểu Nhạc nhận sai, sắc mặt thầy liền hòa hoãn hơn chút. Sau đó, qua những lời giáo viên hỏi, Lý Hiểu Nhạc mới biết vì sao giáo viên gấp gáp, nghiêm túc như vậy.

Lý Hiểu Nhạc có chút buồn bực không nói gì nhìn trời, cô rất muốn phát triển mối quan hệ với Quý Duy Phó lên bất chính nha? Nhưng mà chuyện này đâu phải dễ dàng. Cúi đầu nhìn cơ thể của mình, chà chà... Hoàn toàn không có chút quyền rũ nào, người đàn ông kia không có khả năng vừa ý cô đi, mặc dù cô tin tưởng Quý Duy Phó không phải là loại người chỉ nhìn vẻ bên ngoài.

Cùng thầy giáo giải thích mối quan hệ đơn thuần của hai người xong. Nhìn ánh mắt hoài nghi của giáo viên chủ nhiệm luôn mồm đảm bảo quan hệ đơn giản mãi, giáo viên mới thả cô rời đi sau một hồi cảnh cáo.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Để Yêu Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Bối mớ!

Edit: LinhNhi

Beta: Bắp

Ở một nơi mà Lý Hiểu Nhạc không nhìn thấy, Quý Duy Phó nở nụ cười rồi đi. Hắn vì hành động khác thường của mình mà lắc đầu. Và rồi anh nghe thấy bạn học nói Lý Hiểu Nhạc bị giáo viên gọi lên văn phòng vì tấm ảnh trên website, trong lòng có chút lo lắng, cho nên liền tìm một lý do đi lên văn phòng, suy nghĩ tìm lý do giúp cô.

Nhưng không nghĩ rằng sẽ thấy một mặt khác của cô. Đối mặt với sự tức giận của thầy, lại dám cúi đầu nhận sai hóa giải nguy cơ, có thể cô cũng có thể dẫn.

Cứ như vậy cuộc sống sau này sẽ càng thú vị đây! Trong mắt Quý Duy Phó lóe lên tia chinh phục mà ngay cả anh cũng không phát hiện.

Chuông tan học buổi sáng vừa vang lên, Lý Hiểu Nhạc liền kéo Trịnh Hiểu Hiểu chạy như điên về phía phòng ăn, học cả buổi sáng, cô đã rất đói rồi. Chỉ thương Trịnh Hiểu Hiểu người nhỏ chân ngắn, bị kéo chạy xuống đã sớm thở hổn hển.

Lý Hiểu Nhạc muốn Trịnh Hiểu Hiểu đi giành bàn trước còn cô đi đến xếp hàng lấy cơm. Khó khăn lắm cô mới lấy được hai suất cơm đi về, đối diện có mấy người đi tới, người dẫn đầu là một cô nữ sinh có thân hình cường tráng, lúc đi qua Lý Hiểu Nhạc liền hung hăng va vào cô.

Lý Hiểu Nhạc không để ý nên bị va vào, cơm trong tay đổ hết vào người.

Nhìn cả người mình bị bẩn, Lý Hiểu Nhạc khẽ rủa một tiếng. Vừa định nói chuyện với bạn kia, nhưng không ngờ rằng người kia lại làm khó dễ trước.

“Xù nha đầu không có mắt hả!” Nữ sinh cường tráng đẩy Lý Hiểu Nhạc một cái, nét mặt hung dữ, đúng kiểu vừa ăn cắp vừa la làng.

Lý Hiểu Nhạc biết nữ sinh trước mặt này, là nữ côn đồ nổi danh trong trường—Triệu Na, thân hình cường tráng nhưng lại là con gái 100%, ngày thường kiếm niềm vui bằng việc khi dễ người.

Nhưng bây giờ Lý Hiểu Nhạc cũng không sợ cô, đã nhìn qua nhiều người nên cô rất dễ dàng nhìn rõ nữ sinh này chỉ cố làm ra vẻ.

“Đứng vậy! Đứng là có ít người đi không có mắt, đường lớn rộng lại không đi, cố ý muốn đi lên vỉa hè đụng vào người đi bộ, đây không phải là có mắt không trông thì là cái gì!” Nhìn Trịnh Hiểu Hiểu đang vội vàng đi đến hỏi cô có sao không, Lý Hiểu Nhạc lắc đầu, ngôn từ sắc bén nói.

Nghe ra được Lý Hiểu Nhạc đang châm chọc Triệu Na, xung quanh các bạn học cười ầm lên. Có mấy nam sinh không chút kiêng kỵ cười to. Ngày thường Triệu Na này quá mức phách lối, không đáng để thương.

“Con nhóc chết tiệt, mày đang mắng ai có mắt không trông đấy?” Tiếng cười nhạo của các bạn học xung quanh làm cho Triệu Na thấy mất mặt, mà người gây ra điều này chính là nữ sinh trước mặt đang nhìn mình, Triệu Na vừa nói vừa vung tay định tát Lý Hiểu Nhạc, bởi vì tức giận mà cô dùng toàn lực, nếu như cái tát này đánh trúng thẳng định mặt của Lý Hiểu Nhạc sẽ lập tức sưng lên.

Đối mặt với bàn tay đang phi đến, theo bản năng Lý Hiểu Nhạc muốn tránh đi, cô cũng không ngu đến mức đứng yên cho người ta đánh. Thế nhưng có người so với động tác của cô còn nhanh hơn, cầm lấy tay Triệu Na.

Một đôi tay thon dài đẹp mắt khớp xương rõ ràng, vững vàng nắm được tay Triệu Na, tuy thân thể gầy yếu nhưng lại hàm chứa sức lực vô cùng to lớn, làm cho bàn tay của Triệu Na không thoát ra nổi, cũng không tiến lên được.

Sắc mặt Quý Duy Phó âm trầm nhìn Triệu Na, trong đôi mắt luôn ôn hòa nhưng lúc này lại chứa hàn quang. Khiến người khác khi nhìn thấy ánh mắt này của hắn không khỏi co rúm lại.

Hắn vừa vào phòng ăn liền nhìn thấy Lý Hiểu Nhạc đang cầm hai suất cơm cười rục rịch, nhưng mà lại thấy Triệu Na này rõ ràng đứng cô trước lại còn ác nhân cáo trạng trước, còn muốn động thủ đánh cô.

Một cổ tức giận vọt thẳng lên đầu, hắn theo bản năng đi đến bảo vệ cô.

“Tiểu Phó...” Lý Hiểu Nhạc cảm động nói.

Người đứng trước mặt đang nắm cổ tay Triệu Na chính là Quý Duy Phó. Đôi môi mím chặt trên khuôn mặt ôn hòa thêm mấy phần lạnh lùng. Nhưng lại càng có hương vị đàn ông.

“Cô là đứa ngốc sao? Cứ đứng ngây ngốc như vậy để người ta ức hiếp?” Thấy bộ dáng cười đến không tìm không phổi của Lý Hiểu Nhạc, Quý Duy Phó lạnh lùng quát lên.

Rốt cuộc cô có biết vừa rồi thiếu chút nữa đã bị đánh, nghĩ đến khuôn mặt trắng nõn của Lý Hiểu Nhạc lưu lại năm ngón tay, ánh mắt Quý Duy Phó nhìn Triệu Na càng lạnh hơn.

Triệu Na bị Quý Duy Phó nhìn như vậy trong lòng liền run sợ, thế nhưng nhìn thấy ánh mắt của người nào đó sau lưng Quý Duy Phó liền như được tiếp thêm can đảm, lập ba lập bắp trả lời: “Quý Duy Phó, đây, đây là chuyện của nữ sinh chúng tôi, cậu đừng nhúng tay!”

“Đúng là việc của nữ sinh tôi không nên nhúng tay!” Quý Duy Phó gật đầu một cái đồng ý. Triệu Na nghe thấy những lời này liền vui mừng, chỉ cần đuổi được tôn đại thần này đi... Ai ngờ Quý Duy Phó không để cô cao hứng quá lâu, liền nói tiếp: “Chẳng qua là cậu cảm thấy cậu có chỗ nào giống nữ sinh?”

Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh không một tiếng động, mọi người chỉ cảm thấy bây giờ đang là tháng sáu sao lại có cảm giác giá rét khắc nghiệt của mùa đông. Đây thực sự là học trường luôn ôn hòa với bạn học sao? Không giống lắm, không phải đã bị đối xử chứ?

“Phi...” Lúc này tiếng cười của Lý Hiểu Nhạc lại phá lệ to lớn.

Cô cũng không ngờ rằng miệng lưỡi Quý Duy Phó lại độc như vậy, quá hợp khẩu vị cô rồi. Từ lúc sống lại cô phát hiện hiểu biết kiếp trước của mình về Quý Duy Phó chưa đủ sâu, cho nên kiếp này hắn liên tục làm cô ngạc nhiên mừng rỡ!

“Tiểu Phó, anh nói như thế không tốt lắm đâu. Mặc dù bạn ấy không giống nữ sinh lắm nhưng anh cũng không nên nói thẳng ra như vậy, sẽ làm tổn thương người ta nha.” Lý Hiểu Nhạc che miệng khẽ cười nói.

Quý Duy Phó nhíu mày nhìn người nào đó chiếm được tiện nghi còn ra vẻ, thầm nghĩ cô gọi mình là Tiểu Phó càng ngày càng thuận miệng, không hề hỏi ý kiến của mình xem có đồng ý không.

Mà Lý Hiểu Nhạc ở một bên lại làm như không nhìn thấy ánh mắt kháng nghị của Quý Duy Phó, cô cảm thấy tên Tiểu Phó này rất thích hợp. Vừa chứng tỏ quan hệ thân thiết của hai người lại làm cho người ta cảm giác mờ ám.

Mà người vẫn đứng ở sau lưng Quý Duy Phó nhìn mọi chuyện vừa diễn ra, rốt cuộc nữ sinh này cũng không chịu nổi Quý Duy Phó và Lý Hiểu Nhạc đang liếc mắt đưa tình, tiến lên ôn nhu nói: “Anh Duy Phó, anh mau buông Na Na ra đi! Chuyện này hai bên đều có lỗi, để cho hai cô ấy đồng thời xin lỗi lẫn nhau là được.”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Để Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Quý Duy Phó ra tay

Edit: LinhNhi

Beta: Bắp

Lý Hiểu Nhạc thu lại nụ cười trên mặt, nhìn nữ sinh có vẻ mặt vô tội ở phía trước. Nhớ lại thân phận của cô ta.

Cô gái này tên là Bạch Liên, là con gái duy nhất của lão Đồng – ông trùm nhà đất. Cùng gia đình Quý Duy Phó là thế giao, từ nhỏ đã thích Quý Duy Phó, vì muốn ở bên cạnh hắn mà từ bỏ việc học ở trường quý tộc đi đến trường cấp 3 bình thường này, có điều hắn không để ý đến cô.

Kiếp trước Lý Hiểu Nhạc vẫn luôn không hiểu tại sao nhìn Bạch Liên lương thiện như vậy nhưng lại không thể thân thiết với mình, bây giờ rốt cuộc cô cũng biết tại sao.

Mới vừa rồi cô nhìn thấy rõ ràng trong mắt Bạch Liên lóe lên tia ghen tị, nhưng chỉ trong chớp mắt liền biến mất giống như chưa từng xuất hiện. Cô cũng không bỏ qua việc cô ta trao đổi ánh mắt với Triệu Na, nói cách khác Triệu Na làm vậy tám chín phần có liên quan đến cô ta.

Nói thật ở tuổi này nguy trang của cô ta cũng coi là cao thủ, chỉ có điều cô là người trưởng thành đã hai mươi sáu tuổi cho nên mới nhìn ra những thứ này.

Chỉ có điều người nhìn rõ mọi việc hình như không chỉ có mình cô, cô cũng nhìn ra vừa rồi khi Quý Duy Phó bước lên nói chuyện có hơi nhú mày. Nhìn anh giống như đã sớm nhìn rõ bộ mặt thật của Bạch Liên, khó trách cô ta ở bên cạnh anh lâu như vậy cũng không bao giờ được anh liếc mắt nhìn đến.

“Nói xin lỗi? Tại sao tôi phải nói lời xin lỗi? Người va chạm cũng không phải là tôi, muốn đánh người cũng không phải là tôi. Tôi là người bị hại đấy!”
Đừng tưởng cô không biết, Bạch Liên nói những lời này ngoài mặt là hòa giải cho các cô, bên trong là muốn cô nhận hết sai về mình, cô không có ngu như vậy.

Quý Duy Phó tán thưởng nhìn Lý Hiểu Nhạc một cái, cô cũng không quá ngu ngốc, biết người khác đang tính kế mình.

“Bạn học này ý tôi không phải vậy, đây là nơi công cộng hai người đụng vào nhau nhất định là do hai bên đều sai, không thể nào là một mình bạn ý cố ý đụng vào bạn chứ!” Âm thanh Bạch Liên mềm mại, nhưng trong lời nói lại có dao, từng bước ép sát Lý Hiểu Nhạc, giống như nhất định phải để cho Lý Hiểu Nhạc thừa nhận mình có lỗi trong chuyện này.

Dĩ nhiên Lý Hiểu Nhạc sẽ không để cho cô được như ý, vừa định phản bác thì có người nhanh hơn.

“Chẳng lẽ bạn cảm thấy một người hai tay bê hai phần com sẽ chủ động đi đụng vào người khác sao?” Hất tay Triệu Na ra, lấy khăn tay ra lau rồi vút ở bên cạnh, ánh mắt Quý Duy Phó lạnh như băng nhìn Bạch Liên.

“Anh Duy Phó...” Không ngờ Quý Duy Phó từ trước đến giờ đều ôn hòa lại dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn mình, hai mắt Bạch Liên mở to ra vẻ đáng thương và ủy khuất nhìn Quý Duy Phó, hơi chu cái miệng nhỏ nhắn, màu son bóng càng lộ vẻ sáng bóng mê người, bộ dạng như vậy ở trong mắt người khác sẽ trở thành vô cùng đáng yêu.

Quý Duy Phó giống như không nhìn thấy, quay sang nhìn Triệu Na nói: “Mau nói xin lỗi, đừng để cho tôi phải nói lại lần thứ ba.”

Giọng nói của anh bình thản giống như đang hỏi xem thời tiết ngày hôm nay thế nào, nhưng vẫn có uy thế không thể coi thường trong đó, người từ trước đến giờ luôn hống hách như Triệu Na lần này cũng phải ngoan ngoãn nói tiếng xin lỗi.

Nghe được lời xin lỗi của Triệu Na, Quý Duy Phó nhìn Lý Hiểu Nhạc, thấy ánh mắt hài lòng của cô, không nói lời nào liền kéo tay cô đi ra khỏi phòng ăn.

Bởi vì anh không thích ánh mắt của những nam sinh kia nhìn chằm chằm vào Lý Hiểu Nhạc. Thức ăn dính vào quần áo trắng làm cho quần áo dính vào người cô.

Ngày thường mặc quần áo rộng nhìn không ra, vóc người Lý Hiểu Nhạc cũng không tệ lắm, nhất là vòng eo kia tinh tế như liễu. Vậy mà cô nhóc kia còn không phát giác ra, cứ đứng đó mặc cho người ta nhìn ngó.

Mà ở phía sau bọn họ, một đám bạn học tôi nhìn cậu, cậu nhìn tôi, kịch hay đã hết liền ngoan ngoãn trở về chỗ ăn com. Mà trong đó có một đôi mắt oán độc nhìn theo họ.

Quý Duy Phó kéo Lý Hiểu Nhạc tới phòng y tế, bên trong không có một bóng người. Kêu Lý Hiểu Nhạc ngồi lên giường, Quý Duy Phó liền đi ra ngoài, một lát sau trở lại trên tay có thêm một bộ quần áo.

“Thay đi.” Ném quần áo trong tay cho Lý Hiểu Nhạc xong, anh liền xoay người đi ra khỏi phòng y tế.

Lý Hiểu Nhạc nhìn qua cửa kính mờ của phòng y tế, cô thấy Quý Duy Phó khoanh tay trước ngực đứng ở cửa, rất rõ ràng là vì cô mà canh cửa, trong lòng có chút ấm áp dâng lên. Cho dù hằn đối với mọi người đều ôn hòa lễ độ, nhưng đối với cô lại có chút không giống.

Lúc Lý Hiểu Nhạc thay xong quần áo đi ra ngoài, thì giờ nghỉ trưa cũng đã qua một nửa, bây giờ đi ăn com cũng không kịp nữa, vốn nghĩ thời gian cứ thế trôi qua cũng tốt, không ngờ đúng lúc này bụng lại vang lên những âm thanh làm người ta lúng túng.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Để Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Nhật ký thiếu nữ

Edit: LinhNhi

Beta: Bắp

Quý Duy Phó nhướn mi liếc cô một cái, trong mắt đầy vẻ trêu đùa. Thấy Quý Duy Phó như vậy, Lý Hiểu Nhạc càng xấu hổ, mắt đảo một vòng, nở nụ cười giả hoạt, ôm cánh tay Quý Duy Phó.

“Tiểu Phó Phó, người ta đói bụng rồi!” Lý Hiểu Nhạc chớp mắt ra vẻ đáng thương nhìn Quý Duy Phó nói.

Tiểu... Phó... Phó, lòng mày Quý Duy Phó giật giật, khóe miệng co quắp. Nha đầu này càng ngày càng... Buồn nôn.

“Tiểu Phó Phó, mau dẫn người ta đi ăn cơm đi!” Có lẽ là thấy phản ứng của Quý Duy Phó rất thú vị, Lý Hiểu Nhạc càng gọi càng thuận miệng, giọng nói càng thêm nũng nịu ngay cả cô cũng không chịu được mà nổi đầy da gà.

Quý Duy Phó nhìn Lý Hiểu Nhạc đắc ý, trừ lần đầu tiên chưa kịp thích ứng ra thì bây giờ cô gọi như thế nào hẳn cũng không sao cả. Gọi mấy câu cũng không nhận được hiệu quả mong muốn, Lý Hiểu Nhạc thấy một mình chơi như vậy cũng chán, cho nên không gọi nữa. Về mặt chân thành nhìn Quý Duy Phó nói.

“Đi thôi, tớ mời cậu ăn bữa trưa đơn giản ở siêu thị.” Vừa nói vừa kéo Quý Duy Phó đi về phía siêu thị. “Không phải cậu cũng chưa ăn sao? Cậu giúp tớ học thêm còn giúp tớ giải vây vụ vừa rồi, bữa ăn này nhất định tớ phải mời rồi.”

Dưới ánh mặt trời, nụ cười trên mặt thiếu nữ càng thêm rạng rỡ, tâm tình rất tốt, không hề bị những chuyện vừa rồi ảnh hưởng. Trên mặt thiếu niên cũng nở nụ cười thật lòng. Đi ở phía xa vẫn có thể nghe được đoạn nói chuyện vui vẻ của hai người.

“Bữa ăn cảm ơn? Ở quầy bán đồ ăn vặt? Thực sự không có thành ý!” Giọng nói bất mãn của thiếu niên vang lên.

“A ừm, đâu quan trọng bữa ăn ăn ở đâu, tâm ý mới là quan trọng nhất!” Thiếu nữ vỗ bả vai thiếu niên một cái, an ủi bất mãn của hắn...

Mặt thiếu niên tràn đầy ghét bỏ, nhưng khi thiếu nữ xoay người chọn đồ ăn lại nở nụ cười ấm áp, ánh mắt lấp lánh chăm chú nhìn thiếu nữ trước mặt, cô lúc nào cũng vui vẻ như vậy.

Sau khi ăn cơm tối xong, Lý Hiểu Nhạc ngồi ở trước bàn lấy một quyển sách nhỏ trong ngăn kéo có khóa dưới cùng ra. Mỗi ngày đều viết. Trong đó có rất nhiều bí mật mà chính mình không có cách nào nói cho người khác.

Từ sau khi sống lại, cô tập thành thói quen viết nhật ký. Hôm nay cũng không ngoại lệ.

“Sống lại, ngày thứ hai mươi.

Hôm nay, tôi gặp một bạn học cổ tình gây sự, mặc dù không biết tại sao bạn ấy lại làm như vậy, nhưng bởi vì hành động của bạn ấy mà mối quan hệ giữa tôi và Quý Duy Phó đã tiến thêm một bước lớn, tôi liền đại nhân đại lượng tha thứ cho bạn ấy.

Cho tới bây giờ tôi chưa từng nghĩ rằng Quý Duy Phó sẽ là người chủ động đem quần áo của mình cho người khác mượn, mặc quần áo có mùi của Quý Duy Phó, cảm giác giống như được Quý Duy Phó ôm vào trong lòng vậy, cảm giác như vậy thật sự quá hạnh phúc. Hôm nay tôi lại phát hiện một mặt khác của Quý Duy Phó, hi vọng từ nay về sau mỗi ngày đều có thể phát hiện một mặt khác của Quý Duy Phó. Hi hi...”

Đóng lại quyển nhật ký, Lý Hiểu Nhạc nằm lên giường, suy nghĩ tốc độ tiến triển sau này. Trên phương diện học tập có thiên tài Quý Duy Phó chỉ điểm, hơn nữa mình chăm chỉ học hành sẽ không có vấn đề.

Thế nhưng về phương diện tình cảm, hiện giờ thời gian hai người ở gần nhau rất ít, bình thường chỉ gặp nhau sau giờ học, lúc đó hình tượng của cô đều vụng về, ngu ngốc, ai ngu như bò mới đi thích một nữ sinh ngu ngốc như vậy, cô rất hoài nghi. Cho nên cần phải tạo cơ hội để mình có thể thi triển mị lực.

Nhưng mà... Cơ hội như vậy phải tạo ra như thế nào? Ừm... Thật là khó, thôi đợi ngày mai lên lớp hỏi bạn xem như thế nào.

Quả thực là không nghĩ ra biện pháp gì nên Lý Hiểu Nhạc quyết định ngày mai lên lớp sẽ hỏi mấy bạn nhiều mưu kế kia.

Chân của Lý Hiểu Nhạc đã khô, cho nên từ hôm nay trở đi không cần Quý Duy Phó tới đón, cho dù cô đã cố trì hoãn nhưng vẫn khô. Nghĩ đến sau này sáng sớm sẽ không còn cơ hội gặp Quý Duy Phó nữa, Lý Hiểu Nhạc liền buồn bã.

Ủ rũ cúi đầu dắt xe đạp đi ra khỏi nhà, nhưng lại ngoài ý muốn thấy được một người. Một giây trước còn ủ rũ, một giây sau liền rạng rỡ vô cùng. Ngay cả xe đạp trong tay cũng không chú ý.

Lý Hiểu Nhạc chạy ra nhìn Quý Duy Phó đứng ở bên đường đối diện, vẻ mặt không chịu được mừng rỡ hỏi: “Quý Duy Phó, tại sao cậu lại ở đây?”

Nhắc tới cái này đầu Quý Duy Phó cũng đầy hắc tuyến, anh cũng không biết mình làm sao, vốn dĩ buổi sáng hôm nay có thể cách xa cô nhóc ồn ào này, một mình nhẹ nhàng đi học, nhưng lại không ngờ trong lúc vô thức hắn lại đạp xe đến trước cửa nhà Lý Hiểu Nhạc.

Khi hắn phản ứng kịp định rồi đi lại gặp Lý Hiểu Nhạc dắt xe đi ra, kết quả là bây giờ hắn không biết nói như thế nào, lâm vào tình huống cười hổ khó xuống.

Cô hỏi như vậy anh phải nói gì? Nói là vì thói quen buổi sáng hán đều chờ con chim nhỏ riu ra riu rít này đi học, không có thói quen đi một mình? Hay hán phải nói hán muốn đi học cùng cô cho nên mới đến đây? Nằm mơ, hán sẽ không bao giờ nói vậy.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Để Yêu Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Lý Hiểu Nhạc thông minh

Edit: LinhNhi

Beta: Bắp

“Tôi đi đâu còn phải được cậu đồng ý sao?” Quý Duy Phó sầm mặt lại nói.

“Không phải, tớ không có ý này!” Lý Hiểu Nhạc cười xua xua tay “Là do cậu xuất hiện ở đây làm tớ rất ngạc nhiên! Tớ rất vui về nha!”

Lý Hiểu Nhạc hưng phấn nhảy tại chỗ, nắm tay Quý Duy Phó đang đặt trên tay lái lắc lắc.

“Lý Hiểu Nhạc, con nhỏ chết tiết kia, sao lại vứt xe thế này, không đi học à?” Lý Hiểu Nhạc còn muốn nói nữa, nhưng lại bị tiếng gào thét đằng sau cắt đứt, lúc này mới nhớ ra vừa nãy hưng phấn quá mà vứt xe đạp đi. Thầm kêu không tốt, Lý Hiểu Nhạc chạy nhanh đến trước mặt mẹ.

Mẹ của Lý Hiểu Nhạc là Trương Thục Quyên đang chống nạnh đứng ở cửa, thấy Lý Hiểu Nhạc chạy tới, theo thói quen đưa tay ra gỡ đầu nàng, ai ngờ Lý Hiểu Nhạc lại né sang bên cạnh.

“Ai yô, Lý Hiểu Nhạc con lại dám tránh?” Trương Thục Quyên mở trừng hai mắt, muốn đánh cô một trận, nhưng Lý Hiểu Nhạc đã sớm hiểu rõ, lại một lần nữa thuận lợi tránh thoát, nhanh chóng dắt xe ra khỏi phạm vi nguy hiểm.

“Chúng ta đi thôi!” Lý Hiểu Nhạc cười nói với Quý Duy Phó.

“Lý Hiểu Nhạc, tên kia là ai? Con dám yêu sớm? Buổi tối về đây con chết chắc rồi!” Sau lưng truyền tới tiếng gầm gừ của Trương Thục Quyên, nhưng Lý Hiểu Nhạc lại không bị ảnh hưởng, ngược lại vui vẻ đạp xe đi tới trước.

“Mẹ cậu hiểu lầm cậu yêu sớm, cậu không sợ tối về bị dạy dỗ sao?” Có chút tò mò phản ứng không bình thường của Lý Hiểu Nhạc, Quý Duy Phó thấy lạ bèn lên tiếng hỏi.

Ở cái tuổi này của bọn họ nếu bị cha mẹ phát hiện hoặc hiểu lầm đang yêu sớm thì kiểu gì cũng sẽ có nét mặt sợ hãi, muốn vội vàng giải thích, không phải sao? Nhưng cô nhóc này lại không phủ nhận, cũng không giải thích, còn huýt sáo nhàn nhã đạp xe đi học?

“Sao nào? Lo lắng cho tớ à?” Lý Hiểu Nhạc nhìn Quý Duy Phó làm bộ ‘Tớ biết hết rồi nhé’.

“Tôi chỉ không muốn có người hiểu lầm tôi thành bạn trai cậu mà thôi!” Quý Duy Phó không chút do dự dội cho Lý Hiểu Nhạc một chậu nước lạnh, để cho thiếu nữ nào đó tự mình đa tình tỉnh lại từ trong mộng.

Mặc dù đã thành thói quen việc Quý Duy Phó luôn cự tuyệt không chút lưu tình, thế nhưng mỗi lần nghe Lý Hiểu Nhạc vẫn buồn vô cùng. Mặt trắng bệch không có tinh thần. Đi bên cạnh, Quý Duy Phó nhìn bộ dáng này của cô, mở miệng muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn chọn im lặng. Loại trầm mặc này kéo dài đến lúc đến trường hai người mỗi người đi một ngã.

Lý Hiểu Nhạc mặt mày ủ rũ bước vào phòng học, đi tới chỗ ngồi định ngồi xuống nằm úp trên bàn để vùi vết thương lòng, thì khước mắt lại nhìn thấy trên ghế có gì đó bóng bóng. Trong lòng thấy kỳ lạ liền lấy một tờ giấy để lên, tờ giấy nhanh chóng dính vào, thầm nghĩ, quả nhiên là vậy!

Mấy tờ giấy thơ lừa bịp này quả nhiên chỉ có mấy đứa bé hay làm. Lý Hiểu Nhạc khịt mũi coi thường, lấy thêm mấy tờ giấy đặt lên ghế, sau đó về mặt như thường ngồi xuống.

Hành động của Lý Hiểu Nhạc làm cho mấy người luôn mong đợi chuyện sắp xảy ra liên kinh ngạc, trong lòng oán trách không biết ai làm việc cẩu thả như thế để cho cô dễ dàng phát hiện như vậy.

Chờ xem, trò sau sẽ không để cho cô tránh được nữa.

Nếu như giờ phút này Lý Hiểu Nhạc biết suy nghĩ của những người kia, cô nhất định sẽ ném cho bọn họ một ánh mắt khinh miệt, sau đó ngông nghênh ngửa đầu nói ‘Đám nhóc con các ngươi, chị hiểu rõ tâm tư của các em như lòng bàn tay! Cho dù các em làm gì chị đều có thể tránh thoát!’.

Đến tiết thể dục, mấy người một tổ chơi bóng chuyền, vừa vận Lý Hiểu Nhạc được phân vào cùng một tổ với mấy bạn nhìn cô không vừa mắt, cho nên

suốt một buổi học Lý Hiểu Nhạc chỉ chạy ngược chạy xuôi nhặt bóng, không làm gì hết.

Mấy người này giống như đã bàn bạc trước, chỉ cần lúc chuyển bóng cho Lý Hiểu Nhạc sẽ luôn dùng sức cực mạnh đánh bóng ra xa, hoặc là góc độ không tốt thiếu chút nữa đánh vào đầu Lý Hiểu Nhạc, nếu cô không phản ứng nhanh sợ là bây giờ cô đã nằm thẳng cẳng trên mặt đất.

Mặc dù tức giận mấy người này không có chuyện gì đi tìm kích thích, Lý Hiểu Nhạc không thể nói họ cố ý nhắm vào mình. Cho nên Lý Hiểu Nhạc coi như là ngâm bò hòn làm ngọt. Ngay lúc mấy người này đang đứng ở một chỗ tự đắc mà không biết Lý Hiểu Nhạc đã cầm bóng đứng sau lưng cách các cô không xa.

Chỉ nghe thấy Lý Hiểu Nhạc “Á...” một tiếng, trái bóng trong tay như mũi tên rời cung bay về phía đám người kia. Đợi đến khi các cô kịp phản ứng thì trái bóng đó đã đập vào gáy của người cầm đầu nhóm.

Không ngờ Lý Hiểu Nhạc lại có một chiêu như vậy, sau khi ngậy ngốc mấy người vây quanh nữ sinh đang nằm trên đất kia rồi nhao nhao mắng Lý Hiểu Nhạc. Mà Lý Hiểu Nhạc ra về lo sợ đi đến bên cạnh mấy người này, trong lúc rối loạn thừa dịp cầu nữ sinh như hoa hồng trước mặt cô.

Trong lúc nhất thời mọi chuyện càng loạn lên. Giáo viên chạy tới, mấy người kia đều bảo Lý Hiểu Nhạc cố ý. Lý Hiểu Nhạc cắn chặt môi dưới, trong mắt đầy nước. Bộ dáng giống như mình cam chịu, ánh mắt ửng đỏ nhìn về phía thầy Hương.

Không biết là do Lý Hiểu Nhạc diễn rất giỏi, hay là do thái độ của mấy người kia. Mà cuối cùng giáo viên coi chuyện này là sự cố rồi xử lý. Hoàn toàn như dự liệu của Lý Hiểu Nhạc.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Để Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Sự trừng phạt của Quý Duy Phó

Edit: LinhNhi

Beta: Bắp

Lý Hiểu Nhạc khề hát đi về phía vòi nước rửa mặt, vừa lau mặt vừa đi về phòng học thì bị người cản lại. Người tới chính là Quý Duy Phó vừa rời từ trên phòng học tầng hai đã nhìn thấy tất cả mọi chuyện xảy ra trên sân vận động. Chỉ thấy hai tay Quý Duy Phó cho vào túi quần dựa vào tường, hai chân vắt chéo, thân hình cao ráo gần như chặn mất nửa đường. Động tác ngả ngón như vậy hẳn làm thi lại có thêm mấy phần ung dung hiển nhiên.

Thấy Lý Hiểu Nhạc đi tới, Quý Duy Phó chậm rãi đứng thẳng người lên. Đợi cô đến gần, đôi tay thon dài đẹp mắt của anh đưa về phía ngực Lý Hiểu Nhạc. Lý Hiểu Nhạc không dám tin tưởng hai mắt mở to nhìn Quý Duy Phó. Nam sinh đói khát như vậy thực sự là Quý Duy Phó ôn tồn lễ độ, tinh táo kiểm chế tốt sao? Thế nhưng vì anh là người cô yêu cho nên ném hết những nguyên tắc vớ vẩn kia sang một bên đi, cho hấn vô lễ mình một chút! Thực sự không phải cô không muốn cho Quý Duy Phó sờ mình, cô chỉ đang lo nghĩ cho Quý Duy Phó mà thôi. Trong lòng Lý Hiểu Nhạc đang tìm cớ vì chính mình, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Thế nhưng, đợi một lúc vẫn không thấy cảm giác khác thường gì ở ngực, ngược lại cổ áo căng thẳng. Lý Hiểu Nhạc vội vã mở hai mắt ra, chỉ thấy sắc mặt Quý Duy Phó không tốt đang cài cúc áo giúp cô. Mặt Lý Hiểu Nhạc đỏ lên. Thì ra người ta chỉ muốn cài cúc giúp cô thôi. Nghĩ lại vừa rồi mình còn nhắm hai mắt tự động đưa lên, đáng về vội vàng, cô hận không tìm được một cái lỗ để chui xuống.

Sắc mặt Quý Duy Phó vẫn không tốt cài cúc thứ hai giúp Lý Hiểu Nhạc. Có trời mới biết khi hấn cài cúc đã nhìn thấy khe rãnh chạy xuống. Làm cho người ta không kim được mà nghĩ liên thiên, vừa nghĩ tới ngoại trừ hấn ra còn có người khác nhìn thấy cảnh vừa rồi, Quý Duy Phó lại càng khó chịu.

Thấy Quý Duy Phó có chút hiểu lầm, Lý Hiểu Nhạc vội vàng giải thích nói rằng bình thường mình ăn mặc luôn kín đáo, sẽ không để cho những người kia chiêm tiện nghi. Cô cho rằng khi cô đã nói như vậy sắc mặt Quý Duy Phó sẽ tốt lên, lại không ngờ sắc mặt Quý Duy Phó càng thêm khó coi. Cô không biết, Quý Duy Phó đang nghĩ mấy lần Lý Hiểu Nhạc ở trước mặt mình đều không kín, cho nên lời đảm bảo của cô không có giá trị, Quý Duy Phó còn có cảm giác ở trong lòng của cô mình chính là người gây rối.

“Xem ra cậu có chút mưu mô đấy! Dám nói dối trước mặt thầy giáo.” Mặt mày Quý Duy Phó sừng sĩa, thuận tiện đem đề tài nhạy cảm ném ra xa.

“Tớ chỉ có một miệng làm sao đấu lại đám người nhiều miệng đó được, trong tình huống bị bọn họ hại như thế, tớ không đáp lễ làm sao an toàn rồi đi được.” Ai ngờ nhóc con này không phủ nhận hành động của mình, còn hào phóng thừa nhận. Trong lòng Quý Duy Phó vì hành động theo bản năng của cô cảm thấy rất tốt, mặt khác lại cảm thấy cô không đề thầy giáo và hấn – học sinh ba ưu kiêm hội trưởng hội học sinh vào mắt.

“Coi như cậu có lý!” Quý Duy Phó gỡ nhẹ đầu của Lý Hiểu Nhạc, giọng nói mang theo chút cưng chiều mà ngay cả hấn cũng không phát hiện ra.

Hấn ở trên tầng thấy được chuyện xảy ra dưới sân vận động là chuyện bình thường. Nhìn cô khó khăn lắm mới tránh thoát được nguy hiểm, sau đó liền trả thù. Vì để tránh thầy phạt mà làm đủ trò, khiến cho những người muốn hăm hại cô từ có lợi biến thành bất lợi. Mặc dù cô có chút mưu kế, thủ đoạn nhỏ làm cho người ta chán ghét. Thế nhưng Quý Duy Phó lại không thấy chán ghét, ngược lại có chút bức tức với những người vô duyên vô cớ gây sự.

với cô kia.

Thông minh như hần làm sao có thể không biết, cô gặp phải những chuyện này chắc chắn có liên quan đến hần, nói đúng ra mà nói vì hần mà cô bị liên lụy. Thế nhưng cô lại không than phiền trước mặt hần, vẫn cười với hần. Những điều này Quý Duy Phó có chút cảm giác khác thường. Cô nữ sinh này không giống người khác.

“Coi như là trừng phạt, đề luyện tập buổi tối tăng gấp đôi!” Giọng Quý Duy Phó ôn hòa lại không thiếu uy nghiêm, Lý Hiểu Nhạc nghe lệnh trừng phạt mà sững sờ, sau đó liền kêu lên. Bước lên mấy bước, đến trước mặt Quý Duy Phó, Lý Hiểu Nhạc ôm ống tay áo của hần làm bộ đáng thương cầu xin tha thứ.

Đợi đến khi hai người đi xa, vẫn có thể nghe thấy giọng nói cầu xin tha thứ của thiếu nữ, còn có tiếng cười của thiếu niên thỉnh thoảng vang lên.

Đắm chìm trong thế giới của mình, hai người không phát hiện ở trên lầu có một đôi mắt đầy oán độc nhìn chằm chằm cử động của hai người. Móng tay được làm tinh xảo vì dùng sức quá lớn mà gãy mất, miệng nhỏ nhắn như anh đào thì lại cắn răng nghiền lợi nói ba chữ “Lý Hiểu Nhạc”, giống như hận không thể ăn tươi nuốt sống cô.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Để Yêu Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Ba bước theo đuổi đàn ông

Edit: LinhNhi

Beta: Bắp

Lý Hiểu Nhạc không biết giờ phút này có người hận không thể lột da róc xương cô, bây giờ cô đang bận tình giáo cao nhân tìm phương pháp làm sao để bắt được lòng của một người đàn ông. Theo cô thấy bây giờ nhìn hình thức ở chung của cô với Quý Duy Phó thì tốc độ phát triển thực sự quá chậm. Cô không thể tiếp tục để mọi chuyện phát triển theo tự nhiên được, nhất định cô phải chủ động tóm lấy người đàn ông của mình.

Cô thừa nhận cô chỉ có kinh nghiệm yêu đơn phương mà thôi còn kinh nghiệm yêu đương thực sự thì không hề có. Cho nên lúc này phải tìm người có kinh nghiệm phong phú, những người dám nghĩ dám làm giúp cho kế hoạch theo đuổi chồng của cô trở nên hoàn mỹ. Mà những ứng cử viên ưu tú nhất chính là những người có chí hướng giống cô, dám bẻ gãy cả một lứa. Mặc dù cô chưa từng gặp những người này, nhưng bất kể là kiếp trước hay kiếp này, bọn họ là một tồn tại đặc thù với cô, là nơi cô có thể mở rộng cánh cửa lòng, là minh chứng thật nhất, làm cho cô tin tưởng một cách vô điều kiện.

Từ lúc sống lại cô vẫn luôn bận rộn nhiều chuyện chưa có thời gian lên mạng, cho nên khi nick của Lý Hiểu Nhạc sáng lên, mọi người vốn đang nói mấy chuyện không có dinh dưỡng đột nhiên sôi nổi hẳn lên, nói những lời buồn nôn để bày tỏ sự hoan nghênh Lý Hiểu Nhạc trở lại.

Lý Hiểu Nhạc mỉm cười trả lời từng câu một, loại cảm giác này giống như đã rất lâu rồi chưa được cảm nhận!

Sau khi hàn huyên, Lý Hiểu Nhạc nói ra tình huống của mình với Quý Duy Phó, hy vọng mọi người dùng trí não của mình, nghĩ giúp cô một kế hoạch theo đuổi đàn ông, để cô sớm ôm mỹ nam về nhà.

Trong lời nói của Lý Hiểu Nhạc lộ ra tình cảm chân thành, làm cho mấy người ngồi trước máy tính đều xúc động. Trên thế giới này, mỗi ngày đều có rất nhiều đem tình cảm ra đùa giỡn, đối với bọn họ chữ yêu là từ ngữ vừa xa xôi vừa xa lạ. Bởi vì thiếu đi tình yêu, thế giới này dần dần thay đổi, lạnh như băng.

Cho nên khi một thiếu nữ tràn đầy nhiệt huyết cùng tình yêu xuất hiện, khiến họ thực sự hy vọng cô bé ấy được hạnh phúc.

Cái gọi là ba ông thợ giày hợp lại thành Gia Cát Lượng. Tập hợp ý kiến của mọi người coi như cũng hoàn thiện kế hoạch theo đuổi đàn ông. Kế hoạch có ba bước.

Một: Rút ngắn khoảng cách, tìm cách thể hiện nhân cách cùng mị lực của bạn.

Hai: Quen thuộc thành tự nhiên, phải xuất hiện ở trước mặt hần với tần suất cao, cho hần quen thuộc với sự tồn tại của bạn.

Ba: Đến lúc xuất thủ nhất định phải ra tay, đẩy ngã hần không chút do dự.

Lý Hiểu Nhạc hài lòng nhìn lại ba bước theo đuổi đàn ông, sau đó chào mọi người, bảo mọi người đợi tin tốt của cô liền vội vàng log out.

Bây giờ đã rất muộn, cô phải đi ngủ để ngày mai xuất hiện trước mặt Quý Duy Phó với diện mạo thật xinh đẹp, sau đó hẹn anh chủ nhật đi chơi, mặc dù cô cảm thấy Quý Duy Phó không phải là người trông mặt mà bắt hình dong, thế nhưng người có tinh thần sáng khoái nhất định sẽ có chuyện tốt.

Sáng ngày hôm sau, Lý Hiểu Nhạc dậy thật sớm, sửa soạn cho mình xong, soi gương làm động tác chữ V, ý chỉ chiến đấu sục sôi đi ra cửa.

Ra khỏi nhà, Lý Hiểu Nhạc nhìn quanh bốn phía một cái, không nhìn thấy thân ảnh quen thuộc kia trong lòng có chút mất mát nho nhỏ.

Nhưng mẹ cũng theo đi ra, sau khi nhìn xung quanh lại thở phào nhẹ nhõm. Tối qua cô bị mẹ truy hỏi rất lâu, khó khăn lắm mới trốn thoát được.

Chào tạm biệt mẹ, Lý Hiểu Nhạc đạp nhanh về phía trường học. Lúc sắp đến trường liền nhìn thấy bóng dáng cười xe đạp ở đằng xa của Quý Duy Phó, sắc mặt Lý Hiểu Nhạc vui vẻ, dưới chân đạp nhanh hơn.

“Quý Duy Phó...”

“Anh Duy Phó...”

Tiếng gọi âm ỉ của Lý Hiểu Nhạc cùng giọng nói mềm mại của Bạch Liên đồng thời vang lên, hấp dẫn ánh mắt của không ít học sinh.

Phải biết gần đây ba người đều là nhân vật phong vân trong trường. Quý Duy Phó và Bạch Liên trước đây vẫn là đề tài thứ ba trong trường.

Còn Lý Hiểu Nhạc là do quan hệ mập mờ gần đây giữa cô và Quý Duy Phó, lần ở phòng ăn đó đã giúp cô từ một người không có tiếng tăm gì thành nhân vật phong vân.

Bây giờ ba nhân vật của câu chuyện đều tập trung ở một chỗ, hơn nữa vừa nhìn là biết tiết mục hai nữ theo đuổi một nam.

Quý Duy Phó dừng xe, Bạch Liên cùng Lý Hiểu Nhạc một trước một sau đi tới gần hần, mà Quý Duy Phó theo bản năng không nhìn đằng trước Bạch Liên đang đi tới, mà quay đầu nhìn lại đằng sau.

Hành động theo bản năng của Quý Duy Phó làm cho sắc mặt Bạch Liên thay đổi, nếu không phải do cô ngại trang giới, thì sợ rằng bây giờ sắc mặt đã lộ rõ rồi.

Trong lòng Lý Hiểu Nhạc cũng không nghĩ nhiều như vậy, hoặc là nói bây giờ cô không có chú ý đến xung quanh, bởi vì trong mắt cô chỉ thấy có một mình Quý Duy Phó mà thôi.

Lý Hiểu Nhạc đi đến gần Quý Duy Phó thì dừng xe, cười chào hỏi hần. “Quý Duy Phó chào buổi sáng, tối hôm qua cậu ngủ ngon không?”

Nụ cười của Lý Hiểu Nhạc giống như ánh nắng ấm áp buổi sáng, làm người ta cảm thấy hân hoan, thích thú, tâm tình cũng trở nên tốt hơn.

“Đúng vậy, cậu thì sao?” Quý Duy Phó cũng cười đáp lại.

“Tớ cũng vậy, ngủ rất ngon, buổi tối cũng mơ thấy cậu đấy!” Lý Hiểu Nhạc dường như không biết xấu hổ là gì, điều như vậy cũng nói ra.

Lời của Lý Hiểu Nhạc làm cho mọi người xung quanh giật mình, dường như bọn họ bị sự can đảm của cô làm cho kinh ngạc. Chỉ có Quý Duy Phó đã quen với việc thỉnh thoảng cô sẽ nói vài câu kinh người rồi, sắc mặt vẫn bình thản, chỉ là ý cười trong mắt ngày càng đậm.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Để Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Bộ dạng cố gắng của Lý Hiểu Nhạc

Edit: LinhNhi

Beta: Bắp

Hai người giống như ở nơi không người, tôi một câu cậu một câu, mặc kệ là bạn học đồng đúc hay là Bạch Liên đang đứng gần đó, coi như không nhìn thấy ai.

“Anh Duy Phó ...” Bạch Liên hít một hơi thật sâu, đè xuống tức giận trong lòng, giọng nói ngọt ngào vang lên.

Nghe thấy Bạch Liên gọi hần, Quý Duy Phó thu hồi khuôn mặt tươi cười khi nói chuyện với Lý Hiểu Nhạc, xoay người nhìn Bạch Liên gật đầu, nhếch mép lộ ra một nụ cười công thức hóa, bình thản nói một câu: “Cậu đến rồi!” là coi như đã chào hỏi xong. Ngay sau đó, quay sang nhìn Lý Hiểu Nhạc nói: “Chúng ta đi thôi! Sắp đóng cổng rồi.”

Mặc dù thái độ của anh đối với Lý Hiểu Nhạc không tính là nhiệt tình, nhưng người sáng mắt đều có thể nhìn ra anh đối xử với Lý Hiểu Nhạc khác với những người khác.

Thái độ của Quý Duy Phó với bất kỳ người nào đều ôn hòa, lễ độ, nhưng lại hơi hợ. Trước kia mọi người thấy thái độ của anh như vậy cũng không để ý,

cho rằng tính anh vốn như vậy.

Nhưng bây giờ nhìn thái độ của anh với Lý Hiểu Nhạc so với bình thường lại khác nhau một trời một vực. Anh cười dịu dàng với cô, nói với cô rất nhiều, còn không ngại phiền toái mỗi ngày đều giúp cô học thêm, chân cô bị thương còn đưa đón hàng ngày.

Nhìn như vậy sao giống quan hệ bình thường hả?

Cho nên, không thể trách vì sao Lý Hiểu Nhạc lại luôn nhận được những ánh mắt có gai, bị coi là kẻ thù. Nhưng Lý Hiểu Nhạc không bị những thứ này ảnh hưởng, vẫn ngẩng đầu uốn ngực dắt xe qua, đuổi theo Quý Duy Phó phía trước.

Lúc đi qua Bạch Liên còn quay về phía cô ấy nở nụ cười ngọt ngào, tức chết người không đền mạng. Mà nụ cười này của cô càng làm cho Bạch Liên quyết tâm phải xử lý cô.

Tất cả những người dám can đảm cướp đồ của cô ta đều phải trả giá thật lớn.

Lý Hiểu Nhạc đi lên song song với Quý Duy Phó. Trong lòng nhắm lại những lời mình đã chuẩn bị từ đêm qua.

“Khụ khụ khụ...” Lý Hiểu Nhạc hắng giọng một cái, củng cố thêm can đảm trong lòng, đè nén khản trương.

Bất kể là kiếp trước hay kiếp này, đây chính là lần đầu tiên cô chủ động hẹn nam sinh. Nếu như thất bại thực mất hết mặt mũi rồi.

“Tôi đi đây.” Không bỏ lỡ đáng về muốn nói lại thôi của Lý Hiểu Nhạc, Quý Duy Phó đoán được cô có chuyện muốn nói, vì muốn cô nói ra nhanh một chút liền tạo chút áp lực cho cô.

“A? Anh đi đâu?” Theo bản năng Lý Hiểu Nhạc túm lấy gác ba ga xe Quý Duy Phó, ngăn cản anh rời đi, trước khi cô nói ra tuyệt đối không thể để cho anh rời đi.

“Em có chuyện muốn nói với anh, anh chờ một chút”

Quý Duy Phó quay đầu lại nhìn, vẻ mặt lộ rõ vẻ nghi ngờ cùng chờ đợi.

“Là như thế này, anh có thấy bây giờ áp lực học tập của chúng ta rất lớn có đúng hay không?”

“Tôi thấy bình thường!”

...

Lý Hiểu Nhạc không ngờ câu trả lời của Quý Duy Phó lại hoàn toàn không giống như kịch bản mình đã chuẩn bị trước, không biết nói tiếp như thế nào.

“Em cảm thấy chúng ta nên kết hợp cả việc nghỉ ngơi nữa, cho nên em đề nghị chủ nhật này chúng ta đi chơi tiết thanh minh nhé!”

Nói một hồi những gì định nói xong, Lý Hiểu Nhạc dùng ánh mắt lấp lánh nhìn chăm chăm Quý Duy Phó, trái tim nhỏ đập thật nhanh, mong đợi câu trả lời của anh.

Quý Duy Phó hơi ngoẹo đầu suy nghĩ một chút, nhìn Lý Hiểu Nhạc hỏi “Chẳng lẽ... Là hẹn hò?”

“Cái, cái gì hẹn hò, không phải đâu. Chẳng qua là học tập kết hợp với nghỉ ngơi thôi!” Bị Quý Duy Phó trực tiếp vạch trần, Lý Hiểu Nhạc đỏ mặt lấp ba lấp bấp biện minh. Lần đầu tiên cô oán trách sự thông minh của Quý Duy Phó.

“Như vậy à...” Quý Duy Phó sờ cằm, cố ý kéo dài thời gian chờ đợi cho Lý Hiểu Nhạc sốt ruột, lúc này anh mới không nhanh không chậm mở miệng: “Tôi nhớ là hôm nay lớp các em có bài kiểm tra.”

“Đúng vậy!” Không biết tại sao Quý Duy Phó lại chuyển chủ đề nhanh như vậy, nhảy tới vấn đề thi cử, nhưng Lý Hiểu Nhạc vẫn ngoan ngoãn trả lời.

“Nếu như bài kiểm tra hôm nay em có thể đạt điểm tối đa, vậy tôi sẽ đáp ứng lời hẹn đi chơi vào chủ nhật này của em.” Quý Duy Phó nói ra điều kiện của mình.

“100 điểm?” Chân mày Lý Hiểu Nhạc giật giật, nhúu chặt lại: “90... không được sao?” Vẻ mặt hy vọng hỏi.

“Thiếu một điểm cũng, không, được!” Quý Duy Phó mỉm cười làm hy vọng của Lý Hiểu Nhạc tan thành mây khói, hà khắc nói.

Thấy không thay đổi được điều kiện, Lý Hiểu Nhạc cúi đầu suy nghĩ một chút, sau đó ngẩng đầu nhìn thiếu niên chói mắt trước mặt, trong nháy mắt vẻ mặt trở nên kiên định. Nhìn Quý Duy Phó bảo đảm “Anh yên tâm đi, nhất định sẽ không làm cho anh thất vọng.”

Nói xong hai tay nắm thành quyền làm động tác cổ gắng lên, xoay người bước đi. Cô phải đi về phòng ôn bài, lần kiểm tra này chỉ cho phép thành công không cho phép thất bại.

Quý Duy Phó nhìn bóng lưng thiếu nữ để lại, nụ cười nơi khóe miệng không ngừng mở rộng. Không biết tại sao anh vô cùng thích đáng về cổ gắng của

Lý Hiểu Nhạc khi liêu mạng làm việc gì đó. Luôn cảm thấy đáng về kia vô cùng hoạt bát, tràn đầy năng lượng.

Cho nên anh thường xuyên giao cho cô một số vấn đề khó khăn, mà mỗi một lần chỉ cần cô đáp ứng nhất định sẽ cố gắng đi làm, bất kể quá trình gian nan, lận đận như thế, cô nhất định sẽ không buông tha đường đến thành công.

Tin tưởng lần này cô cũng giống như vậy, sẽ không để cho anh thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Để Yêu Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Cảm ơn anh đã đến bên em!

Edit: LinhNhi

Beta: Bắp

Hôm nay là ngày Lý Hiểu Nhạc thi khảo sát môn số học, mặc dù thời gian này được Quý Duy Phó dạy dỗ, cô đã tiến bộ rất nhiều, thậm chí có thể tự làm được một số câu khó trong đề toán, thế nhưng muốn cô đạt được điểm tối đa trong đề thi kiểm tra lần này, thì Lý Hiểu Nhạc không nắm chắc. Cho nên liền cẩn thận đọc đề, nghiêm túc làm xong từng câu, phải biết là chỉ cần hơi không tập trung sẽ sai ngay.

Sau khi nộp bài, Lý Hiểu Nhạc vẫn luôn đứng ngồi không yên. Kéo bạn tốt Trịnh Hiểu Hiểu so đáp án. Nhìn dáng vẻ như gặp đại địch của cô làm cho Trịnh Hiểu Hiểu có cảm giác mấy câu kia không phải chỉ là trắc nghiệm nhỏ, mà là đề thi vào cao đẳng, đại học. Trịnh Hiểu Hiểu cho rằng Lý Hiểu Nhạc lo lắng như vậy là do bị mẹ bức bách, trong lòng đồng tình cũng cảm thấy đáng đời, ai bảo trước kia cô không chịu học tập, bây giờ thì chịu khổ.

Nghĩ thì nghĩ như vậy, Trịnh Hiểu Hiểu vẫn không đành lòng nhìn dáng vẻ lo lắng như vậy của bạn tốt. Liền so đáp án với cô. Nhưng mà kết quả nằm ngoài dự liệu của mình.

“Lý Hiểu Nhạc, đáp án của cậu giống tớ như đúc!” Không thể trách Trịnh Hiểu Hiểu kinh ngạc như vậy, bởi vì từ trước đến giờ thành tích số học của Lý Hiểu Nhạc rất kém, mà Trịnh Hiểu Hiểu là đại biểu số học trong lớp. Loại trắc nghiệm nhỏ này cô chỉ cần tùy tiện làm cũng được điểm tối đa. Mà đáp án lần này của Lý Hiểu Nhạc giống cô, nếu không có gì thay đổi thì việc Lý Hiểu Nhạc được điểm tối đa chính là việc vắn đã đóng thuyền rồi.

Lý Hiểu Nhạc cũng có chút ngây ngốc, qua một lúc lâu cô mới phản ứng lại, hưng phấn ôm Trịnh Hiểu Hiểu nhảy lên. Sau khi cao hứng xong, cô liền bảo Trịnh Hiểu Hiểu đi đến văn phòng thăm dò, nhìn xem có phải cô được điểm tối đa hay không.

Trịnh Hiểu Hiểu thấy đây là lần đầu tiên cô được điểm tối đa cho nên có chút kích động, không ngờ làm cô mất hứng. Liền đi về phòng giáo viên. Lúc trở về trong tay Trịnh Hiểu Hiểu cầm một bài thi, cười tươi như hoa đi về phía Lý Hiểu Nhạc, khua khua bài kiểm tra trong tay cô.

“Cậu đoán xem đây là cái gì?”

“Không phải là... Bài thi của tớ đấy chứ!” Lý Hiểu Nhạc đứng lên, cầm lấy bài thi trong tay Trịnh Hiểu Hiểu. Nhìn số điểm phía trên tay cầm bài thi của Lý Hiểu Nhạc có chút run run. Đây là lần đầu tiên bài thi mà phía trên tên Lý Hiểu Nhạc là con số 100 điểm đỏ tươi. Mà tất cả công lao lần này đều là của người kia.

Thời khắc này Lý Hiểu Nhạc rất muốn gặp Quý Duy Phó, không chỉ vì yêu cầu đi chơi kia có thể thực hiện, mà còn bởi vì cô muốn chia sẻ vui sướng cùng anh. Cô... Muốn được gặp anh!

Suy nghĩ không bằng hành động, suy nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu Lý Hiểu Nhạc, thì người cô cũng đã đi ra ngoài. Sau lưng truyền tới giọng Trịnh Hiểu Hiểu: “Sắp vào học rồi, cậu còn đi đâu vậy!” Lý Hiểu Nhạc không nghe thấy. Các bạn học ở ngoài hành lang nhìn cô với ánh mắt quái dị, cô cũng không để ý. Bây giờ cô chỉ muốn gặp một người mà thôi.

Lý Hiểu Nhạc thờ hồn hên đứng ở cửa ra vào của ban A năm hai, từ chỗ cô đứng vừa vặn có thể nhìn thấy Quý Duy Phó đang chống tay vào má nhìn ra ngoài cửa sổ. Ở trong phòng học ồn ào như vậy, mà dường như anh không bị ảnh hưởng. Giống như cao nhân đứng ở nơi phố xá sầm uất mang cảm giác cô độc. Tình huống như vậy ở trên người khác thì có chút không hợp, nhưng ở trên người anh lại làm cho người ta cảm thấy đó là chuyện đương nhiên, anh... vốn nên như vậy.

Giống như cảm nhận được có người nhìn mình, Quý Duy Phó quay đầu nhìn, hai người bốn mắt giao nhau. Khi nhìn thấy Lý Hiểu Nhạc đứng cạnh cửa, trong mắt Quý Duy Phó có tia sáng chợt lóe, sau đó bình tĩnh đứng dậy, đi về phía Lý Hiểu Nhạc. Tóc ngắn của thiếu niên theo từng nhịp bước chân mà tung bay, gương mặt như ngọc dù cười hay không đều làm cho người ta cảm giác dịu dàng mà thân thiện, chỉ là ánh mắt của anh thỉnh thoảng có chút lạnh lùng hơi hột, khiến mọi thứ trở nên không chân thật. Những nơi anh đi qua, mới vừa rồi còn ồn ào huyên náo lại đột nhiên im lặng, giống như một loại bản năng lui ra hai bên. Cái này... Hình như là uy thế tỏa ra từ bên trong.

“Có chuyện gì không? Sắp vào học rồi.” Dẫn Lý Hiểu Nhạc đi ra ngoài một chút, đảm bảo không cản đường bạn học khác, cũng cách xa ánh mắt tò mò bên trong phòng học, Quý Duy Phó hỏi.

“Cái này...” Nhắc tới cái này, trong nháy mắt Lý Hiểu Nhạc liền nở nụ cười, hào hứng cầm bài thi trong tay giơ lên trước mặt Quý Duy Phó: “Em được điểm tối đa!” Cho tới bây giờ Lý Hiểu Nhạc vẫn cho rằng mình đang nằm mơ, không thể tin được một sự thật như vậy.

“Em muốn tôi thực hiện ước hẹn?” Lòng mày Quý Duy Phó hơi nhíu, mặc dù anh đã đáp ứng cô chủ nhật sẽ đi chơi với cô khi được điểm tối đa, nhưng mà cô không nên không có kiên nhẫn như vậy, vừa có kết quả đã vội chạy đi tìm anh, không để ý trước sau như vậy, không lo cho đại cuộc mà chỉ muốn thỏa mãn mình, làm cho Quý Duy Phó có chút không thích.

Mà Lý Hiểu Nhạc cũng không phát hiện được Quý Duy Phó đang không vui, gật đầu một cái rồi nói tiếp. “Đây chỉ là một trong số đó, quan trọng nhất là em muốn chia sẻ niềm vui mừng này với anh, bởi vì có anh mà thành tích của em mới cao như vậy. Có lẽ thành tích như vậy đối với anh là chuyện bình thường như việc ăn ngủ hàng ngày vậy, nhưng với em nó lại không đơn giản như vậy. Mà lần này vì anh nên em mới có thể cảm nhận được niềm vui sướng như vậy, thậm chí sau này còn có thể tiếp tục trải nghiệm, em rất vui, thật sự rất vui!”

Vừa nói, trong mắt Lý Hiểu Nhạc hình như có cả nước mắt, đôi mắt nhìn Quý Duy Phó mang theo tình cảm sống động, giọng nói nghẹn ngào nhưng lại chứa đầy tình cảm: “Em thật sự rất vui mừng vì có anh xuất hiện trong cuộc sống của em, Quý Duy Phó.”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Để Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Ý định của Quý Duy Phó

Edit: LinhNhi

Beta: Bắp

“Em thực sự rất vui vì có anh xuất hiện trong cuộc sống của em, Quý Duy Phó” Câu nói kia của Lý Hiểu Nhạc vẫn luôn vang lên bên tai Quý Duy Phó từ chiều đến giờ, tim không tự chủ mà đập mạnh.

Quý Duy Phó cau mày sờ vào ngực, anh... Rất ghét loại cảm giác này, ghét nó vì người kia mà đập không có quy tắc, ghét nó không chịu khống chế của anh.

Đồ vật xa lạ, hẳn đều ghét.

“Anh, em có thể vào không?” Một cái đầu nhỏ từ bên ngoài cửa thò vào, mặc dù miệng hỏi nhưng thân thể đã tự động đi vào.

“Không phải em đã vào rồi sao?” Quý Duy Phó mỉm cười đứng dậy, mở rộng vòng tay nhìn em gái đang chạy tới.

“Anh, mẹ bảo em gọi anh đi xuống uống nước hoa quả.” Vừa nói liền đem thân thể nhỏ nhỏ của mình chui vào trong ngực Quý Duy Phó.

Quý Duy Phó cười cười khẽ xoa đầu nhỏ của em, mặt đầy cưng chiều.

Mà bé gái ở trong ngực Quý Duy Phó hưởng thụ cảm giác được bảo vệ, người ở trong ngực Quý Duy Phó chính là em gái duy nhất của hắn – Quý Vi Vi. Vi Vi được anh trai chăm sóc từ bé đến giờ cho nên có chút yêu anh thái quá.

“Anh, vừa rồi anh nghĩ gì vậy? Tại sao lại cau mày?” Vuốt vuốt ngón tay thon dài của anh trai, Quý Vi Vi nghi ngờ hỏi.

Trong lòng của bé, anh trai bé là người lợi hại nhất trên thế giới, không có chuyện gì có thể làm khó anh, so với mấy tên ngu si trong trường kia thì mạnh hơn nhiều lắm.

“Không có gì...” Giống như nghĩ đến cái gì đó, Quý Duy Phó đẩy Quý Vi Vi đang nũng nịu trong ngực mình ra, nhìn thẳng nói: “Vi Vi, chủ nhật anh dẫn em đi chơi có được không?”

“A? Thật sao? Anh sẽ dẫn Vi Vi ra ngoài chơi?” Đứa trẻ bảy tám tuổi chính là lúc thích chơi đùa, vừa nghe thấy anh trai dẫn mình ra ngoài chơi, hai mắt tiểu Vi Vi liền phát sáng.

“Tất nhiên, đã có lúc nào anh lừa gạt Vi Vi đâu!” Nhéo khuôn mặt trắng nõn của em gái một cái, Quý Duy Phó làm bộ bất mãn khi em mình lại hoài nghi mình.

“Ây da... Được! Vi Vi thích anh nhất.” Ôm Quý Duy Phó hôn bẹp một cái. Liền xoay người chạy bạch bạch xuống lầu, nói với mẹ tin tốt vừa rồi.

Nhìn bóng dáng vui vẻ của em gái đi xa, Quý Duy Phó lắc đầu bật cười. Ngay sau đó, cầm điện thoại gọi cho một người.

Điện thoại kêu không được mấy lượt đã bắt máy, một giọng nói trong sáng từ đầu kia truyền đến: “Ha ha, tam ca... nửa đêm gọi điện, anh nhớ tiểu đệ

này như vậy sao?”

“Lâm Khải Hiền, cậu bình thường một chút sẽ chết sao?” Quý Duy Phó cười trêu chọc nói.

Cũng chỉ ở trước mặt người nhà và bạn tốt cùng nhau lớn lên anh mới bày ra tính cách chân thật nhất của mình.

“Ha ha ha... Tam ca, bộ mặt thật của anh, những người ái mộ kia có biết không?” Lâm Khải Hiền cảm thấy tiếc cho những nữ nhân không quen biết kia, người như vậy mà các cô lại cứ đem bốn chữ ôn nhu như ngọc gắn ở trên người hắn.

“A...” Quý Duy Phó khẽ cười một tiếng không muốn cùng hắn nói chủ đề nhảm chán này nữa, anh nói thẳng: “Chủ nhật cùng anh ra ngoài gặp mặt đi!”

“Oa oa! Quý Duy Phó lại chủ động hẹn người khác? Có mờ ám, tuyệt đối là âm mưu!” Lâm Khải Hiền ở bên kia đầu dây giống như nghe được tin gì đó vô cùng quan trọng, lớn tiếng nói.

“Không đi? Vậy thôi!” Vừa nói Quý Duy Phó làm động tác muốn cúp điện thoại.

“Đi đi đi, em đi em đi em nhất định phải đi!” Đùa sao, loại chuyện trăm năm khó gặp này, chuyện tốt như vậy sao Lâm Khải Hiền anh có thể bỏ qua đây.

“Vậy thì xong rồi, chủ nhật gặp.” Nói xong, không muốn nghe Lâm Khải Hiền nói nhiều nữa, liền cúp điện thoại.

Đứng ở trước cửa sổ sát đất, Quý Duy Phó khoanh tay trước ngực nhìn màn đêm ngoài cửa sổ, đây là nơi anh sống từ nhỏ, là thế giới anh quen thuộc. Từ nhỏ anh đã biết mình cần cái gì, sau này muốn làm gì, vì những mục tiêu này mà anh biến mình thành như bây giờ.

Từ trước tới giờ anh đều làm theo kế hoạch mà anh đã chuẩn bị, từng bước từng bước một. Trong quá trình này, bất kỳ cái gì không có trong kế hoạch đều bị anh vứt bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Để Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Nhiều bóng đèn vậy

Edit: LinhNhi

Beta: Bắp

“La la la la ... Hôm nay là một ngày tốt ngày tốt, la la la... Thời tiết tốt, quang đăng...” Sáng sớm chủ nhật, Lý Hiểu Nhạc dậy thật sớm, vừa ở trước gương khoa tay múa chân vừa hát.

Hôm nay là ngày cô và Quý Duy Phó hẹn hò, nhất định phải tạo ra tia lửa giữa hai người, trái tim Lý Hiểu Nhạc thật vất vả mới bình tĩnh lại bắt đầu xoay động.

Tương tự một chút, ngày xuân ánh nắng tươi sáng, thiếu nam thiếu nữ sống vai đi trong rừng cây. Không khí mùa xuân đập vào mặt, xung quanh ngoại trừ tiếng chim hót líu lo, tiếng lá cây xào xạc thì chỉ còn có tiếng hít thở hòa vào với nhau. Lúc bốn mắt nhìn nhau, tia lửa ‘đùng đùng’ bắn ra, không có cách nào che giấu, chỉ có thể dùng tay chân để diễn tả. Ôm... Hôn... A a a... Suy nghĩ một chút liền đỏ mặt!

Lý Hiểu Nhạc ngượng ngùng ôm mặt cười hắc hắc, trong gương gò má đỏ ửng, nụ cười ngọt ngào của cô gái kia, hoàn toàn chính là một người đang đắm chìm trong tình yêu. Mặc dù tất cả những điều tốt đẹp kia đều do cô ảo tưởng.

“Giữ vững tinh thần, Lý Hiểu Nhạc. Hôm nay mày nhất định phải biểu hiện tốt một chút. Giấc mộng kia một ngày nào đó sẽ trở thành sự thật! Cố gắng lên!” Lý Hiểu Nhạc soi gương hô to một tiếng tiếp thêm can đảm, sau khi kiểm tra lại một lượt, liền hùng dũng oai vệ lên đường.

Hôm nay cô nhất định phải để cho Quý Duy Phó phát hiện sự hiền dịu, mặt tốt cùng sự xinh đẹp của mình, để cho hắn rơi vào cạm bẫy tình yêu của cô, không thể thoát ra được.

Lý Hiểu Nhạc dùng xe đạp chở bao lớn bao nhỏ đi đến địa điểm đã hẹn với Quý Duy Phó, trong lúc đi đường lấy ra một chiếc gương nhỏ hết nhìn bên trái lại nhìn bên phải. Hôm nay cô lấy trộm đồ trang điểm của mẹ trang điểm nhẹ cho mình. Đời trước cô cũng không hay dùng nên tay nghề có chút miễn cưỡng! Bây giờ các thiếu nữ đối với việc trang điểm đã có chút tò mò, nhưng lại không dám xuống tay.

Xa xa đã thấy Quý Duy Phó đạp xe đạp đi tới trước mặt, Lý Hiểu Nhạc cao hứng vẫy vẫy tay, rất sợ người ta không nhìn thấy cô. Nhưng ngay sau đó nụ cười trên mặt Lý Hiểu Nhạc cứng đờ, bởi vì từ sau lưng Quý Duy Phó chui ra một cái đầu nhỏ.

“Quý Duy Phó, đây là...” Ngón tay giờ lên chỉ vào đứa bé đang nằm trong ngực Quý Duy Phó, đang dùng ánh mắt phòng bị nhìn Lý Hiểu Nhạc.

“Đây là em gái của tôi, Quý Vi Vi!” Quý Duy Phó giới thiệu. “Vi Vi, đây là người chơi cùng chúng ta hôm nay, chị Lý Hiểu Nhạc, mau chào đi.”

Quý Vi Vi quay đầu sang một bên khác không nghe theo lời anh trai, bé mới không nhìn cô nữ sinh đầu tiên có năng lực để cho anh trai tự giới thiệu đâu, dĩ nhiên ngoại trừ cái cô tên Bạch Liên kia. Hơn nữa nữ sinh này còn xấu như vậy, nhất là vẻ mặt ngây ngốc nhìn mình, thật là ... Xấu muốn chết!

Bất kể như thế nào ánh mắt nhìn người của anh trai mình thật kém.

Quý Vi Vi ở trong lòng soi mói Lý Hiểu Nhạc từ đầu đến chân, ra dáng ông cụ non. Nhưng bàn tay nhỏ bé lại vẫn luôn nắm chặt lấy quần áo anh, nhìn giống như bé có ý giả vờ thành thực, vừa buồn cười vừa đáng yêu.

Quý Duy Phó không ngờ hôm nay em gái lại như vậy, làm người ta khó chịu, anh có chút lúng túng nhìn Lý Hiểu Nhạc nói. “Thật xin lỗi, bình thường Vi Vi không như vậy, dường như hôm nay tâm tình nó không tốt.”

“Không sao, trẻ con mà!” Không muốn làm Quý Duy Phó xấu hổ, Lý Hiểu Nhạc miễn cưỡng nở nụ cười.

Cái gì mà hôm nay tâm tình không tốt, rõ ràng là yêu thích anh trai! Nhìn Quý Vi Vi ôn nhu mềm mại nằm trong lòng Quý Duy Phó, Lý Hiểu Nhạc oán thầm. Kiếp trước vì có thể đứng ở bên cạnh Quý Duy Phó mà chịu không ít thiệt thòi trên tay bé, hơn nữa những đau khổ này lại không thể nói ra.

“Quý Duy Phó, chúng ta đi thôi!” Mặc dù nhiều thêm một cái bóng đèn làm cho Lý Hiểu Nhạc có chút mất hứng, nhưng lại không thể bỏ qua, cô lấy được lần hẹn hò này không dễ dàng.

“Chờ một chút đã! Vẫn còn người chưa tới.” Lời Quý Duy Phó làm cho động tác lên xe của Lý Hiểu Nhạc đình trệ. Cái gì? Còn người? Lại thêm một kỳ đã cản mũi.

Quý Duy Phó vừa dứt lời, Lý Hiểu Nhạc còn chưa có nhiều thời gian để kinh ngạc cùng bất mãn. Từ xa đã truyền tới tiếng xe hơi, ngay sau đó một chiếc BMW màu đen bóng loáng lượn quanh bọn họ một vòng mới dừng lại. Sau đó tài xế cung kính xuống xe mở cửa phía sau, từ cách ăn mặc đến chiếc xe này ... Đúng là người có điều kiện.

Bóng đèn này đủ sáng đấy!

“Tam ca, em muốn bắt chết anh!” Đi lên cho Quý Duy Phó một cái ôm nhiệt tình. Mà người từ trước đến giờ không thích tiếp xúc thân thể như Quý Duy Phó lại không đẩy hất ra, ngược lại còn cười.

Lý Hiểu Nhạc kỳ quái nhìn Lâm Khải Hiên vừa ôm Quý Duy Phó, vừa hôn nhẹ Quý Vi Vi, lục soát lại trí nhớ nhưng không nhớ gì về hắn. Đây mới là điều kỳ quái. Mặc dù cô không được thông minh, nhưng lại nhớ mặt người vô cùng tốt.

Thế nhưng cô tìm thế nào cũng không nhớ gì về người này, nhìn Quý Duy Phó quen thuộc với hắn như thế sao cô lại không có chút ấn tượng gì.

“Này, xin chào, tôi tên là Lâm Khải Hiên, là anh em tốt của Quý Duy Phó! Cậu có thể gọi tớ là A Khải hoặc Tiểu Hiên!” Lâm Khải Hiên hết sức tự nhiên đi tới trước mặt Lý Hiểu Nhạc làm quen. Cặp mắt nhỏ tò mò quan sát Lý Hiểu Nhạc trước mặt.

Đây chính là nữ sinh lần đầu Tam ca mang ra ngoài nha! Phải nghiên cứu thật kỹ.

“Em tên Lý Hiểu Nhạc, là đàn em khoá dưới của Quý Duy Phó.”

“Đàn em... khoá dưới a~” Lâm Khải Hiên có chút ý vị sâu xa nói.

Lý Hiểu Nhạc chỉ cảm thấy phản ứng của nam sinh trước mặt có chút kỳ quái, nét mặt hơi cường điệu thái quá.

“Người đã đông đủ, đi thôi!” Quý Duy Phó lên tiếng, cắt đứt những lời muốn hỏi của Lâm Khải Hiên. Lý Hiểu Nhạc vội vã lên xe, bắt chuyện với Quý Duy Phó. Đành chịu, cô còn chưa hào phóng đến mức có thể cùng người xa lạ nói chuyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Để Yêu Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Trong cuộc sống là thiên tài, trong tình yêu lại rất ngu ngốc

Edit: LinhNhi

Beta: Bắp

Lý Hiểu Nhạc chọn chỗ này quả thực không sai, xung quanh mây núi vờn quanh, những viên đá kỳ lạ lổm chổm, tư thế khác nhau, nếu là người có hứng thú nghiên cứu sẽ rất vui. Ánh mặt trời xuyên qua những chồi non chiếu lên người, Xung quanh có hoa cỏ tươi mát, rất có mùi vị của tranh phong cảnh.

Nhưng những cái này không đủ để cho chỗ này kỳ lạ, dọc theo đường lên núi, cách một đoạn lại có một đình nhỏ hết sức đáng yêu.

Cái đình nhỏ này xây ở lưng chừng núi, ngồi trong đình có thể nhìn thấy phong cảnh dưới chân núi không giống trên núi, mỗi chỗ quan sát lại khác nhau, Không thể không nói là rất kỳ lạ.

Bởi vì chỗ của cái đình nhỏ này tương đối vắng, cho nên có rất ít người nghỉ chân ở chỗ này, người tới nơi này phần lớn là những người trẻ tuổi đến đây để giải toả áp lực hàng ngày.

Bây giờ đã có một nhóm nam nữ trẻ tuổi đang ăn cơm dã ngoại, chơi đùa.

“Chỗ này thật sự không tệ!” Lâm Khải Hiền chấp tay ở sau lưng đi chung quanh mấy vòng, thờ dài nói.”Làm sao em tìm được chỗ này?”

“Nơi này là do trong lúc vô tình em phát hiện ra, cảm thấy rất tốt. Có thời gian em thường xuyên tới đây.” Lấy khăn trải bàn trong túi ra trải trên mặt đất, Lý Hiểu Nhạc vỗ chỗ bên cạnh nói với Quý Duy Phó.”Anh lại đây ngồi đi! Công Vi Vi cả đường hằn là rất mệt.”

“Chị nói vậy, anh sẽ không chê Vi Vi, chị là người xấu dám khích bác tình cảm của Vi Vi với anh.” Còn chưa đợi Quý Duy Phó nói, Quý Vi Vi đã tức giận chỉ trích Lý Hiểu Nhạc.

“Chị không có...” Lý Hiểu Nhạc vội vã xoa tay giải thích, cô nhìn về phía Quý Duy Phó hy vọng anh có thể giúp cô giải thích một chút, cô không có ý đó.

Ai ngờ Quý Duy Phó ngay cả nhìn cũng không nhìn cô, cúi đầu nhìn em gái trong ngực đang tức sùi bọt mép nói: “Vi Vi, con gái không thể quát to như vậy. Mau xin lỗi chị đi.”

“Không cần, không cần phải xin lỗi...” Không ngờ một câu nói của mình sẽ gây ra hậu quả như vậy, Lý Hiểu Nhạc lúng túng xoa tay, không cần Quý Vi Vi xin lỗi.

Mà Quý Vi Vi vẫn quật cường mím môi, giống như tuyết đối sẽ không nói xin lỗi. Ánh mắt nhìn chằm chằm Lý Hiểu Nhạc cũng tràn đầy bất mãn. ‘Đều do nữ sinh xấu xí này, cho nên anh mới mắc bẫy. Thật đáng ghét...’

“Thật xin lỗi, Vi Vi có chút không hiểu chuyện.”

Không ngờ Quý Duy Phó sẽ cố chấp đến mức này, vì Vi Vi không chịu nói xin lỗi mà lại xin lỗi cô. Trong nháy mắt Lý Hiểu Nhạc có chút ngây ngốc, tại sao lại có cảm giác kỳ lạ.

“Chỉ có những thứ này sao?” Đột nhiên giọng Lâm Khải Hiền vang lên, làm cho Lý Hiểu Nhạc không kịp phản ứng, ngo ngắc gật đầu một cái.

Nơi này chỉ có một ít đồ ăn nhẹ do sáng sớm cô dậy làm, mặc dù có chút đơn sơ nhưng cô đã tận lực rồi. Ai bảo bây giờ cô chỉ là một học sinh nghèo đây.

“Ồ chỗ như thế này, hẳn là nên ăn thịt nướng!”

“Tiểu Phó, ăn cái này.” Lý Hiểu Nhạc không để ý mình ăn cái gì, đem com cuộn rong biển tự mình làm đầy tới trước mặt Quý Duy Phó, vẻ mặt mong chờ nói: “Đây là em làm.”

“Ừm, cảm ơn!” Quý Duy Phó nói cảm ơn muốn đưa tay nhận lấy. Chỉ là Quý Vi Vi của chúng ta làm sao để dằng để cho anh nhận đồ của Lý Hiểu Nhạc như vậy?

“Ha um! Khó ăn chết mất, đáng người xấu xí nên làm gì cũng khó ăn!” Quý Vi Vi cầm đồ cắn một miếng, không chút do dự phun hết ra ngoài, lông mày nhỏ nhủ lại, vừa ới xong liền dùng chai nước bên cạnh để súc miệng.

“Không khó ăn như vậy mà!” Lâm Khải Hiền cầm lấy một miếng ăn thử rồi nói, đổi lại bị Quý Vi Vi trừng mắt nhìn, rất không hài lòng.

“Em nói ăn không ngon là ăn không ngon, anh đừng ăn.” Trừng mắt nhìn Lâm Khải Hiền, Quý Vi Vi xoay người ngăn Quý Duy Phó ăn.

“Cũng không tệ lắm, cảm ơn em.” Không để ý đến hành động của em gái, Quý Duy Phó cầm lên một miếng bỏ vào miệng, lễ phép nhìn Lý Hiểu Nhạc nói cảm ơn.

Nghe Quý Duy Phó nói cảm ơn, Lý Hiểu Nhạc cũng không vui như trong tưởng tượng, ngược lại hơi nhủ mảy. Cô có cảm giác hôm nay Quý Duy Phó trở nên rất khách khí? Vẫn luôn nói cảm ơn, xin lỗi để kéo xa khoảng cách.

Cô không thích loại cảm giác này, giống như Quý Duy Phó cách cô thật xa thật xa vậy.

“Đừng nói cảm ơn với em, cũng đừng nói xin lỗi.” Cái cảm giác đó làm cho Lý Hiểu Nhạc cảm thấy bị thương, trong giọng nói mang vẻ cầu xin nhìn Quý Duy Phó.

Trong mắt Lý Hiểu Nhạc chứa nước mắt, khiến trong lòng Quý Duy Phó bị nhéo một cái, muốn đưa tay giúp cô lau nước mắt. Nhưng bàn tay đang giờ lên lại đặt trên đầu Vì Vì đang nhìn chăm chăm Lý Hiểu Nhạc.

Anh ghét nhất là bị nước mắt làm dao động.

Có vài người, cho dù thông minh như thế nào thì trong tình yêu vẫn là đứa ngốc, bọn họ tự cho là đúng, cho là thông minh ngăn cản mình, nhưng lại không biết loại hành động này tổn thương người một ngàn, tự tổn thương mình cũng tám trăm. Có lẽ bọn họ cần một số chuyện, để cho bọn họ trưởng thành trong tình yêu.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Để Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Quý Duy Phó ghen

Edit: LinhNhi

Beta: Bắp

Chỗ này bị một cỗ bi thương bao phủ, còn ở bên Lâm Khải Hiên thì khí thế bận rộn sục sôi ngất trời, anh chỉ huy người tới dọn dẹp bày biện, khí thế thật lớn người không biết còn tưởng ở đây sắp diễn ra một buổi tiệc rượu lộ thiên đấy!

Sợ rằng nếu cứ tiếp tục đối mặt với Quý Duy Phó như vậy, cô sẽ không khống chế được nước mắt của mình sẽ rơi xuống, Lý Hiểu Nhạc đứng dậy đi đến bên cạnh Lâm Khải Hiên, chủ động giúp đỡ.

Cô có thể bình tĩnh tiếp nhận sự thật là mình đã sống lại, khi biết anh sẽ đính hôn cùng người khác cô chỉ có thể nuốt xuống bi thương để chúc phúc cho anh. Nhưng không thể chấp nhận việc anh lạnh lùng hời hợt với mình.

Cô không muốn bị gạt ra ngoài thế giới của anh.

“Anh, làm tốt lắm. Tuyệt đối không thể để cho loại người này làm tâm anh rối loạn.” Ôm cánh tay của Quý Duy Phó, Quý Vì Vì vô cùng vui vẻ nói.

Anh là của bé, ai cũng đừng hòng cướp đi.

“Nhóc con, em học những từ này ở đâu?” Thu hồi ánh mắt chăm chú nhìn Lý Hiểu Nhạc đi xa, Quý Duy Phó làm như không có chuyện gì nhéo mũi em gái một cái, trong giọng nói tràn đầy cưng chiều.

Cách độ không xa, Lý Hiểu Nhạc cùng Lâm Khải Hiên làm việc hết sức vui vẻ. Bộ dạng vừa nói vừa cười kia rơi vào trong mắt Quý Duy Phó rất là nhức mắt.

“Hiểu Nhạc, em ném thử mùi vị cái này xem.” Lâm Khải Hiên cầm cánh gà vừa nướng xong giờ lên cho Lý Hiểu Nhạc.

Lý Hiểu Nhạc không thích ứng kịp sự nhiệt tình của Lâm Khải Hiên, nhưng cũng không nỡ cự tuyệt ánh mắt mong đợi của anh, trong đầu nghĩ khó khăn lắm mới có dịp đại thiếu gia này tự mình động thủ không nên đã kích anh ấy, liền há mồm cắn một cái. Mùi vị cũng không tệ lắm, cô liền gật đầu cười với anh.

Bộ dạng tình chàng ý thiếp này rơi vào trong mắt Quý Duy Phó, càng nhìn càng nhức mắt.

Cười vui vẻ quá ha! Có gì buồn cười như vậy? Chỉ cần một cái cánh gà đã bị người ta thu mua, một chút lập trường cũng không có. Cho nên bản thiếu gia sẽ không để mình bị loại người như cô làm dao động!

Rõ ràng là không muốn nhìn nữa, nhưng ánh mắt lại không nghe lời cứ nhìn sang bên đó. Cho dù một lần hai lần đều không thừa nhận mình bị dao động, nhưng vẫn không cách nào chối bỏ được sự thật.

Lý Hiểu Nhạc cùng Lâm Khải Hiên bung một mâm đồ nướng trở lại, Lý Hiểu Nhạc thận trọng đưa một cái cánh gà cho Quý Duy Phó, ai ngờ Quý Duy Phó không cầm lấy còn bữu môi nói: “Em đưa cho tôi cái đồ ăn nhìn khó coi như vậy sao, bộ em với tôi có thù oán gì à?”

Lý Hiểu Nhạc run run rút tay lại, trên mặt không giấu được nổi thất vọng. Rất nhanh cô lấy lại tinh thần, gấp lấy một cọng rau cải nhìn đẹp mắt nhất đưa lên: “Ăn rau cải đi, cái này nướng ngon.”

Lần này Quý Duy Phó ăn, chỉ có điều cắn một miếng liền nhổ ra, miệng nói những lời ác độc: “Đồ như thế này em cũng muốn tôi ăn sao? Không biết làm thì cũng đừng có cố, không cần phải vì câu dẫn nam sinh mà cố ý kiểm soát đến đến gần.”

Nụ cười vui sướng khi Quý Duy Phó nhận lấy đồ ăn chưa kịp tắt thì đã cứng lại. Sắc mặt Lý Hiểu Nhạc có chút khó coi, đôi môi mím chặt, nước mắt đọng đầy, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống.

“Tam ca, anh làm sao vậy...” Lâm Khải Hiền nhìn không được nữa nên mở miệng, nhưng nói chưa được một nửa đã bị chen ngang.

“Cậu im miệng, tôi còn chưa nói cậu đấy. Bình thường cậu thích làm quen với nữ sinh tôi không quản, nhưng mà gần đây ánh mắt cậu sao thế hả? Loại đáng người này mà cậu cũng không chê à?”

Rõ ràng là giọng điệu giễu cợt, nhưng do lớn lên từ bé cùng Quý Duy Phó, Lâm Khải Hiền cảm giác có chỗ nào đó là lạ. Đây không giống tam ca vui buồn không lộ, phúc hắc giỏi ngụy trang của anh. Hơn nữa hôm nay hành động của anh ấy rất lạ, cổ tình gây sự. Mà đối tượng muốn gây sự hình như là Lý Hiểu Nhạc kia.

Lâm Khải Hiền giật mình, vốn còn đang mờ mịt không hiểu sao giờ đã được khai sáng, trong lòng đã có đáp án. Ở trong bụng Lâm Khải Hiền có chút buồn cười, quyết định đích thân đi kiểm nghiệm lại suy nghĩ trong lòng, nếu đúng như vậy ... Chơi thật vui.

“Tam ca, sao anh có thể nói như thế chứ? Hiểu Nhạc của chúng ta làm sao, mặc dù đáng đáp không quá đẹp, vóc người cũng hơn học sinh tiểu học một chút. Nhưng cô ấy là người hiền lành, nhiệt tình. Hơn nữa những đồ nướng kia làm gì có khó ăn như vậy” Vừa nói vừa giống như là cố ý, cầm lên cái cánh gà mà Quý Duy Phó vừa chê kia, bắt đầu gặm.

Đối mặt với lòng tốt giải vây của anh, Lý Hiểu Nhạc cảm kích không nổi, bởi vì những lời nói kia cô nghĩ thế nào cũng không giống một lời khen ngợi. Mà giờ khắc này Quý Duy Phó bị ghen tị che mờ mắt, không còn chút tỉnh táo mà từ trước đến giờ anh vẫn kiêu ngạo, không nghe được sự nhạo báng trong lời Lâm Khải Hiền. Nhìn thấy Lý Hiểu Nhạc đang “liếc mắt đưa tình” nhìn Lâm Khải Hiền, không khác gì đổ dầu vào lửa.

Nữ sinh này đúng là mê trai vô cùng. Bình thường luôn lượn lờ trước mặt anh, sau đó dùng dáng vẻ ân cần làm anh thiếu chút nữa trầm mê trong đó, nhưng vừa xuất hiện người khác đã bắt đầu đứng núi này trông núi nọ. Thật sự là... quá đáng.

“Ăn ngon như vậy sao? Vậy cậu ăn hết đi!” Quý Duy Phó tức giận nói.

Giờ phút này Quý Duy Phó nhìn Lâm Khải Hiền thế nào cũng không vừa mắt, tối hôm qua chắc anh bị đứt gân não mới gọi cho thằng nhóc này đi cùng. Toàn tới phá rối. Hơn nữa thằng nhóc này có cái gì tốt mà có thể hấp dẫn Lý Hiểu Nhạc chứ, không phải là miệng lưỡi trơn chu một chút sao, cười nhiều một chút sao. Loại con trai này có gì tốt, làm gì có chút chừng mực khiến người ta an tâm.

Có lẽ chính Quý Duy Phó cũng chưa phát hiện ra chỉ trong một thời gian ngắn ngui tâm tình của anh đã thay đổi, lại ngây thơ đến mức ở trong lòng so sánh chính mình với Lâm Khải Hiền. Anh chỉ cho rằng vì mình bị coi thường nên bất mãn, nhưng thực sự là như vậy sao? Đáp án này chỉ có chính anh mới biết.

“Thật xin lỗi, đều là lỗi của em!” Lý Hiểu Nhạc đột nhiên nói. Cắt đứt cuộc khẩu chiến giữa hai người. Hai tay để trên đùi của Lý Hiểu Nhạc nắm chặt, bả vai nhẹ run, giọng nói có chút nghẹn ngào.

“Đều là em không tốt, em không nên hẹn anh đi ra ngoài, không chỉ lãng phí thời gian của anh còn khiến anh không vui. Em nghĩ rằng ... anh không thích em nhưng cũng không ghét, em nghĩ rằng ... Tóm lại, em thật sự xin lỗi. Trước đó vẫn không để ý đến nguyện vọng của anh mà tự mình làm bậy, cả ngày hôm nay nữa, xin lỗi vì tất cả. Thế nhưng, dù là như vậy, em vẫn mong anh không ghét em, không cần chán ghét em như vậy. Hu hu hu...”

Nước mắt rớt cục vẫn không nhìn được, giống như những hạt châu rơi xuống không ngừng, rơi trên mu bàn tay nờ ra từng đóa hoa chói lọi.

Nước mắt Lý Hiểu Nhạc, còn có những lời của cô làm lòng Quý Duy Phó đau đớn, anh biết những lời vừa rồi của mình đã là tổn thương cô bé này. Lúc này anh cũng vì những hành động khác thường của mình mà ảo não. Muốn an ủi cô nhưng lại không biết nói gì, tay giờ ra muốn chạm vào đỉnh đầu Lý Hiểu Nhạc lại không dám, cuối cùng đành thu tay lại.

Hôm nay anh không giống ngày thường, mất đi phong độ cùng bình tĩnh tỉnh táo mà bình thường anh vẫn luôn lấy làm kiêu ngạo.

Lâm Khải Hiền nhìn thấy hết mọi rối rắm của Quý Duy Phó cùng sự buồn bã của Lý Hiểu Nhạc, trong lòng “chặc chặc” hai tiếng, trong đầu nghĩ đúng là sống một đời cái gì cũng có thể thấy! Cậu thấy may mắn khi nhìn thấy dáng vẻ rơi vào bể tình của tam ca, thì ra lúc tam ca yêu lại có dáng vẻ ngu si như vậy! Anh là người đầu tiên thấy so với đám tiểu tử kia, duy nhất, duy nhất.

“Tiểu Nhạc Nhạc, em đừng khóc! Thật ra thì tam ca củ anh không có ý gì khác, anh chỉ nhanh mồm nhanh miệng thôi, không có ý gì khác!” Lâm Khải Hiền vỗ vai Lý Hiểu Nhạc “thân thiết” an ủi.

“Nhanh mồm nhanh miệng không phải là nói rõ anh ấy thật sự ghét em sao, ưm ưm ưm...” Lâm Khải Hiền vốn là người không biết an ủi người khác, cậu vừa an ủi Lý Hiểu Nhạc càng khóc to hơn.

Quý Duy Phó hung ác trợn mắt nhìn Lâm Khải Hiền một cái, trong mắt tràn đầy cảnh cáo, đừng tưởng anh không dám đánh cậu ta, lại dám ở chỗ này cười cợt anh.

“Lâm Khải Hiền cậu đưa Vi Vi về trước đi.” Ném cho Lâm Khải Hiền một ánh mắt cảnh cáo, Quý Duy Phó dở dành tiểu Vi Vi đang không chịu rời đi. Cuối cùng Vi Vi cũng bị Lâm Khải Hiền đưa đi, ánh mắt nhìn Lý Hiểu Nhạc như là nhìn kẻ thù. Đoán rằng sau này Lý Hiểu Nhạc sẽ chịu không ít cực khổ của cô em gái này.

Đội hai người đi xa, Quý Duy Phó ngồi xuống bên cạnh Lý Hiểu Nhạc, tay cầm một tờ khăn giấy giơ trước mặt Lý Hiểu Nhạc, “Khóc xấu lắm, mau lau sạch đi!”

“Xấu thì anh có thể không nhìn, sao anh không đi cùng bọn họ về đi...” Cầm lấy khăn giấy hung hăng lau sạch nước mắt và nước mũi, không có chút hình tượng nào.

Quý Duy Phó cau mày nhìn hành động thô lỗ kia của Lý Hiểu Nhạc, anh cảm thấy vì sao ánh mắt của mình lại kém như vậy, sao lại để một người nữ sinh như thế này mê mẩn, còn làm ra những hành động ngu ngốc khác thường như vậy, thật không thể tin được.

Đúng vậy, mới vừa rồi đầu của Quý Duy Phó đã được thông suốt, tìm ra lý do vì sao chính mình lại có những hành động như vậy. Anh chưa từng nghĩ sẽ trao tim mình cho bất kỳ ai, anh vẫn cho rằng cả đời mình sẽ không yêu ai, kết hôn cũng chỉ là tìm một người phụ nữ sinh sống cùng nhau mà thôi.

Lại không nghĩ rằng kế hoạch của mình đột nhiên bị một nữ sinh kỳ quái phá rồi, cô vẫn luôn ở bên anh như hình với bóng, dùng nụ cười trong sáng lay động anh, cuối cùng làm anh bị lún sâu vào trong tình yêu này.

Chẳng qua là, anh có chút không cam lòng. Vì cô nhóc này mà anh như thằng ngốc vậy, cô thì vẫn ở đây ngồi khóc lóc nỉ non, làm cho lòng anh cũng buồn bã.

Quý Duy Phó cười yếu ớt nhìn Lý Hiểu Nhạc thút tha thút thít, trong đầu vẽ ra một kế hoạch hết sức hoàn mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Để Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.